وروستی فصل

Ketabton.com

لنډې کیسې

لیکوال: ګل رحمن رحماني

۱۳۸۹ المریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړتیاوې:

د لیکي نوم: وروستی فصل
لیکوال: ګل رحمن رحماني
مبایل : ۰۷۹۹۳۵۱۰۳۵
بربښنالیک : mohammadg67@yahoo.com
کمپوزګر: ګ، رحماني
ډیزاین: صادق الله صادق
خپرندوی: ګودر خپرندویه ټولنه
چاپ شمېر: ۱۰۰۰
چاپ کال: ۱۳۸۹
انټرنیټ خپروونکی: اجمل اکبري

د چاپ حق له لیکوال او خپرندویې ټولنې سره خوندي دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د پښتو داستاني ادب دوو ستورو
استاد سعدالدين شپون او استاد اسدالله غضنفر ته !

رحماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلړ

گڼه	سرلیک	مخګڼه
۱	خپلې خبرې الف	
۲	دولسمشراند یښنې	
۳	وه دتوروغروشپونکیه	
٤	مزدوري	
٥	وه شینوارې ماما	
٦	غوگو	
٧	سپین دېوالونه	
٨	دسیندناوې	
٩	دځنگل ماران	
۱۰	عبدل کاکا	
۱۱	بې وطنه	
۱۲	شهزاده	
۱۳	وروستی فصل	
۱٤	زنداني	
۱٥	کتیبه لیکونکی	
۱٦	دزخم ننبه	
۱٧	په زندان کې زېږېدلی ماشوم	
۱٨	له ویني ترمینې	
۱٩	وړانگه اونکریزې	
۲۰	دهدیرې شپه	
۲۰	په وینولمدې تابلوگانې	
۲۱	په اوښکولمدې تابلوگانې	
۲۲	وړانگه اونکریزې	
۲۳	دهدیرې شپه	
۲٤	د وروستي فصل یوڅو پاڼې...	

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

درنو لوستونکو !زه نه غواړم په خبرو کې خبرې راوباسم او په کیسو کې کیسې جوړې کړم هغه څه چې تاسې یې لولی دنوم په له اړخه وروستی فصل دی خو په کې راغلې لنډې کیسې زما لومړۍ هغه دي دد غه کیسو سوژې مې په کلي کې چې دلېسې زده کوونکې وم پیدا کړې وې او دځینو دلیکلو ناکامه هڅه مې هم کړې وه خو کله چې پوهنتون ته راغلم نو دکیسې له لوستلو وروسته مې ولیکلې او تاسې ته یې وړاندې کوم زه دا نه وایم چې په تول پوره کیسې مې لیکلې خو لږ ترلږه دداستاني ادب دیوه مینه وال دډالۍ په توګه یې قبولې کړئ او بیا مشورې راکړئ چې تردې ښې کیسې ولیکم.

دا هم باید ووایم چې دغه شل کیسې مې دراډیو اونۍ له لارې تر اوریدونکو او لوستونکو هم رسولې دي او اوس خوشحاله یم چې په کتابې بڼه یې هم دررسوم.

په تلو تلو کې دګود رخپروندیې ټولنې له درانه مشرا وملګري عزت الله ځواب دخپل ګران ملګري قاري صیب قدرت الله تائب نه چې دوروپه څېرراته ګران دی مننه کوم چې زما دغه کتاب هم زما دنوورکتابونو په څېر تاسې ته درسوي او تل یې لیکلو ته هڅولی یم ، له زلمي کمپوزراو کشرلیکوال صادق الله صادق نه مننه چې ددې کتاب کمپوټري چارې او پوښتنې یې په خپلو هنرمندو ګوتو جوړه کړه له درانه مجیب الرحمن احساس نه چې دغه کیسې یې یوځل بیا ولوستې او څه یې ورباندې ولیکل له تاسې درنو مننه چې زما دوروستي فصل پاڼې اوړوی.

گل رحمن رحماني

جلال اباد ، دصفاراډیو دخپرومدیریت

۱۳۸۸دکب اوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسمشر اندېښنې

د ګل خانې ماڼۍ نن سهار هم په همغه پخواني شان شوکت ولاړه وه نرۍ شمال لګېده او مرغانو شورماشور جوړکړی وو ، توتکۍ به نږدې راغلې خو چې کله به يې د ماڼۍ په رنګينو پردو او ښېښنو سترګې ولګېدې بېرته به د شنه اسما ن په لوروالوتې او د نورو توتکيتو په سيل کې به ورګډې شوې د سهار لمر هم د وربخو په جال کې راګير وو او رڼايې پيکه کړې وه ولسمشر د نورو ورځو خلاف په اوږدو چرتونو کې ډوب وو او د ماڼۍ په يوه اوږده دهلېز کې يې د سرو قالينو لپاسه قدم واهه د ماڼۍ له کړکيو يې وړاندې غرونو او کله هم خپلو قدمونو ته کتل د هغه په څېره کې کله هم دومره اندېښنې نه وې راڅرګندې شوې ، خپله هم نه پوهېده چې نن يې ولې فکرونو ګډاوډ دي او د اندېښنو سېلاب په مخه کړې دی د تالار يوې لويې کړکۍ ته ورغی غوښتل يې چې کړکۍ خلاصه کړي خو توتکيو شور ماشور جوړ کړ او په کړکۍ راغونډې شوې د ولسمشر لاسونه ولړزېدل او څو قدمه شاته شو په څيرځيرې توتکيو ته وکتل او په تندي کې يې د قهرګونځې وغځېدې له ځان سره په خبرو شو

واه واه اوس.....

اوس توتکۍ هم راته غوصه دي ما اخر له دوی سره څه کړي د دې ماڼۍ هره برخه د دوی کور دی بیاغلی شو

هـــو...

خی دوی ولې دلته ځا لې نه جوړوي پخوا خوبه د دې ماڼۍ هره برخه او چت د دوی له ځا لو ډک وو خو اوس يوه توتکۍ هم دلته ځاله نه جوړوي ما اخر د دوی سره څه کړي؟

خپله قره قلي يې په لاس کې وا خيسته يوه ملازم ته يې ورغږ کړ بچيم اينجه بيا....

وړاندې ولاړ ملازم په لړزېدلو قدمونو د ولسمشر مخکې سلامي وولـه ولسمشر په خندنۍ لهجه ورته وويل

دا توتکۍ اوس ولې دلته ځا لې نه جوړوي ؟

د ملازم ژبه بنده بنده شوه پا س چت ته يې وکتل او زياته يې کړه

صيب.. صيب...موږ خو هېڅ نه دي ورته ويلي

ولسمشر غوصه شو نو بيا ولې نه راځي زر که ځواب راکړه

ملازم سرښکته وا چولو او زياته يې کړه

ص.ص..ص...صيب......

د ګلخانې د سا تونکو مشر وايي چې د ماڼۍ رنګ خرابوي داخل مو ورته معماران ان له اروپانه راوستي وو ډېره قيمته يې رنګ کړې روپۍ يې تر اوسه پاتې دي.....

د ولسمشر غوصه سړه شوه په تالار کې وړاندې روان شو او همغسې په فکرونو کې ډوب وو ، په کړکيو کې ايښې ګلدانونه يې يو يو له نظره تېر کړل چې مړاوي غوندې ولاړ وو او غوټيو يې له ده نه د لمر خاته خواته مخونه اړولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشر یوه نوې غوړېدلې ګل غوټۍ راونیوه مخ یې دځان خواته راتاووکړ او له دې سره غوټۍ ماته شوه ولسمشر غوټۍ لاندې وغورځوله او یوځل بیا له ځان سره په خبرو شو. اوهو...اوس غوټۍ هم د توټکیو په څېر له ما خفه دي مخ رانه اړوي ما اخر څه کړي!

د کړکۍ پرده یې کش کړه هواته یې وکتل په هواکې توتکۍ په دایروي کړیو کې د اسمان په لوري پورته کېدلې خپله ځنګل یې د کړکۍ په څنډه کېښود ه یوځل بیاد فکرونو په سیند لاهو شو د خپل پلار هغه کیسې وریادې شوې چې په ما شوم توب کې یې د دغه ما ښۍ په اړه ده ته په نقلونو کې کړې وې په خیالونو کې ډېر وړاندې لاړ و وریاد شول چې په ماشومتوب کې یوه ورځ له خپل پلار سره د نوي کال په جشن کې دې ماڼۍ ته راغلی وو هغه وخت دغه ماڼۍ ټوله توتکیو او د نورو رنګارنګ مرغانو شور ما شو په سرا خیستې وه هرڅه په ناپایه خوښۍ کې ډوب وو د پاچا په مخ هم د خوښیو څپې خورې وې دده پلار چې د پاچا نږدې ملګری وو دی پاچا ته وروست ده د پاچا چالاسونه ښکل کړل د پاچا چالاسونه له خوښۍ دومره ګرم وو چې شونډې یې ورباندې ګرمې شوې پاچا هم دی بې ساري ښکل کړ دده پلار پاچا ته دد وی د باغچې له ګلونو جوړه کړې غا ړکۍ وروا چوله هغه وخت ټوله ماڼۍ د ولس له مشرانو او ښاریانو ډکه وه له کلونه هم خلک راغلي وو ، دی چې راته هېڅ هم تالا شي نه کړد ما ښۍ پیره دارانو هرچا ته د ګلونو ګېډۍ ورکولې وسلې یې په ځمکه ایښې وې او خلکو ته یې غاړې ورکولې اتنوڼه روان وو او د ما ښۍ په مینځ کې په پاچا د ګلونو باران جوړ وو ،هره خوا د ګلونو پسرلنۍ وږمې خپرې وې او د پسرلي لومړۍ ورځ لمانځل کېده ترغرمې پورې د پاچا تخت او شاو خوا به د ګلونو په ګېډیو کې پټه وه او سندرغا ړو د خوښۍ سندرې ویلې ټولې سندرې د پسرلي او وطن په اړه وې خو خلکو په بار بار له سندرغاړو غوښتل چې د پاچا په اړه سندرې ووایي ولسمشر چې په خیا ل کې تردې ځایه راورسېده ټکا ن یې وخوړ لاندې یې وکتل.

د ښار نږدې برخې ورته ښکاره شوې په ټول ښار مایوسوونکې فضا خپره وه هلته وړاندې د سړک په غاړه ځوسوالګرو ماشومانو لارویانو ته د سوال لاسونه نیولي وو یوه سپین ږیري خپل ماشوم زوی تر لاس نیولی وو او هرځوک به چې په مخه ورغلل د سوال لاس به یې ورته وراوږد کړ چا به ورته په لاس کې یوه سیکه ورواچوله او ځوک به ورنه هسې تېرشول سپین ږیری همداسې په سړک روان وو او ماشوم یې دلاسه نیولی وو یو ځای په پیاده رو کې لاره بلې غاړې ته ګرځېدلې وه بوډا ورتاوو شو خو په دې وخت کې یو خړ رنګه فوځي موټر رابښکاره شو بوډا یې د هارنډ له اوازه وډار شو په منډه له خپل ماشوم سره وړاندې ورغی خو موټریې مخې ته رارسېدلی وو د ډزو اواز اوچت شو او بوډا له ما شوم سره د سړک وړاندې غاړې ته پرمخې ولوېد ه.

ولسمشر خپلې سترګې وموښلې ټکا ن یې وخوړ او بېرته شاته شو د کړکۍ سره پرده یې کش کړه سریې په دواړو لاسونو ونیوه چې له شانه چاورباندې غږ کړ

جلالتماب ! وخت پوره دی

په جلسه کې ټول ستا سې انتظا رکوي

ولسمشر خپله قره قلي سمه کړه چپنه یې په اوږو پورته کړه او دیوې ډلې ترمخ د غونډو د تالار په خوا روان شو خو قدمونه یې یو هم په ځای نه لګېدل

۲۰۱۰ فبروري ۳ جلال اباد ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه دتوروغرو شپونکیه!

د ژمي په یوه ساړه مازدیګرموړټول دکلي دجومات په برنډه پیتاوي ته ناست وو وړواولویانو ټولوله ځانونو ګرم پټوګا ن تاووکړي وو اوګرمې کورتۍ یې په تن وې لمردنوروورځوپه خلاف خوراتود وو خوغرونه اودرې له واورو داسې ډکې وې چې یوازې کږې وږې لارې اودوړاندې کروندوویالې اولښتي دښامارانو په څېرتورما لومېدل دجومات په برنډه دکلیوالوشورزوږترنږدې کورونو ښه رسیده له ټولوبامونوخړدودونه اوچتېدل اوله دود کشو شني لوخوړې تاوېدې دباغونو اوکروندوپه لغړو ونوکې دکارغانواوازونه اوچتېدل په برنډه ناست کلیوال هرڅوک په خپلوکې لګیاوو چاقطارچادولس بچي کول وړاندې څوسپین ږیرود ځارویوپه ناروغۍ خبرې کولې خوکله چې به دملاصاحب دراتلوغږشوټول ناست کلیوال به داسې غلي شول لکه دمرغانو په سیل چې باښه ورګډشي خودملاصاحب په ځای به چې بل څوک له جوماته راووتل بیابه هم هغه شورماشورجوړشو ګلاب اکابیاددي هرڅه نه بې پرواخپل فکرونه کول ښی لاس یې په تندي دچترۍ په څېرنیولی وواوسترګې یې د مخامخ غره لوړو څنډوته نیولې وې چې سیلیوې له سره وا ورې الوزولې اولمرته دهنداري په څېرځلا دهرچاسترګوته رسېده یوازې لوړکمرونه غرني ونې اودبوټوسرونه له واورواوتلي ښکارېدل ګلاب اکا هم ښایي دنورومالداروکلیوالوپه څېردې ته خفه وو چې څه وخت به له غرونو او غونډیو واورې والوزي اودهغه دوړومېږواووزورمه به د ځر لپاره ووزي ګلاب اکا همداسې په فکرونوکې ډوب وو چې نا څاپه یې په برنډه ناستوکسانو ته سترګي ورواړولې اوپه لوړاوازیې وویل هاغه وګورئ!

هغه...لیونی لکه چې کوم نابلده دی... هلئ ټولو وازې خولې دګلاب اکا خواته په حیرانۍ وکتل هغه له ځایه اوچت شو اوګوته یې دا شارې په دود دمخامخ اوچت غره سرته ونیوه

هغه په واوروکې بند بنیاد م درته یادوم دمخامخ غره په سریوانسان چې په سیوري کې دما شوم په څېرښکارېده په واوروکې ترګونډوپورې پټ وو اوپرلپسې تندیکونه یې خوړل.

ګلاب اکا یو دوه قدمه وړاندې واخیستل اوبیا په خبروشو

هلکانو کوم نابلده مسافردی زمونږکوم کلیوال کله هم په دې وژونکې لاره نه راځي که یې پښه خطا شوه کندوته لوېږي اویابه هم سیندته اوکه دانه وي نوکوم برف کوچ ضرور پرې را ځي دې اجل نیولي ته زمونږاوازهم نه ورسیږي تاسې درې څلورکسه په منډه ورشی که موبچ کړلوی ثواب به موګټلی وي هلئ بیړه وکړئ څلورکسا ن چې لو یې موزې یې لرلې پټوګا ن له ځانه تاو کړل اوپه منډه دغره په لور روان شول.

دما ښا م له جمعې وروسته ټول کلیوال په جومات کې دتبۍ په سرراغونډ وو اوهغه پنځلس کلن هلک ته یې کتل کوم چې یخ کرخت کړی وو دخبروتوان یې نه درلود خوهرچاته یې حیران حیران کتل لکه چې کوم خوب ګوري ګلاب اکا پرلپسې چاپې کولو د ګرموشیدواوچایوغوړیونه یې ورکول کلیوا ل چې د نااشنا هلک له خبروکولونا هیلي شول ټول خپلوکورونوته ولاړل په ټول کلي کې د دغي نا ا شنا هلک دراتلوکیسه خوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جومات کې یوا ځې ګلاب اکا او ملاصا حب له هغه سره پاتې وو په کلي کې د پخې شپې تیارې مخ په خورېدو وې چې د جومات ګرمې هوا هلک له کرختوالي رابهرکړاو په خبرو راغی
هغه خپل نوم اسلم وښود دیوې غرنۍ سیمې او سېدونکی وو ویل چې یوه اوني وړاندې یې مورمړه شوې ژوند یې په کورکې تریخ ؤ د موریوزوی ؤ خود مورله مرګ وروسته یی پلار او میرې مور د کورخوشي کولو ته یې مجبورکړ.
اسلم چې په ښه اوبد پو هېد لی ؤ پلار یې شپني پرې پیل کړې وه دخپلې رمې ترڅنګ به یې د نورو خلکو مېږې او وزې هم په بیه ورته څرولې خو کله چې د هغه پلار خپله رمه خرڅه کړه او ښوورځې پس د اسلم ناروغې مور د هغه د پلار تر وهلو لاندې سا ه ورکړه نو د کوچني اسلم پاتې کېدل یې هم په کورکې بې ضرورته وبلل نو ځکه یې تېره شپه په سړوکې له کوره وشړلو

***

دادکلونو پخوا خبره ده او اوس د کلي په پخوا نیو کېسو کې را ځي اسلم په دوو ورځو کې روغ رمټ شو ډېر ساده او ښک هلک ؤ حتی دخپل کلي او ښو غرونو پرته یې بل ځای هم نوو لیدلی هغه نورد تل لپاره زمونږ د کلي شو دژمي په موسم کې به یې دجومات خادمي کوله او په نورو موسمونو کې به یې په پورې درو او غرونو کې د کلي رمه څروله ډېر به له میني اسلمی هم ورته ویل، په کلي کې کورپه کور بلد ؤ او چا هم ستر تري نه کولو ګلاب اکا بیا هغه څوک ؤ چې تر ټولو په اسلم زیات مهربان ؤ
دژمي په موسمونو کې به چې کله کلیوال د جومات په برنډه را ټول شول نو اسلم ته به یې کلونه وړاندې دهغه دراتلو کېسه کوله چې څه ډول یوه ورځ د پورې غره په څنډه دوی لیدلی وو.
هغه څوځلې خپل کلي ته هم لاړ خود هغه د پلار د کور څه پته نه وه دیوه خوړ په غاړه د دوی د کوریو نړېدلی د ېوال ولاړ وو نور هرڅه سیلاب وړي وو ،په کرونده او یا په غره کې به چې اسلم هرچا ته په لاس ورغی نو خوږه شپېلۍ او سندرې به یې پرې غږولې کله به چې د کلي په پورې غرونو کې او یا د ښنو خوړونو په غاړه د اسلمي د شپیلۍ اواز او چت شو نو هرچا به ورته یوه شېبه غوږ نیوه او د هغه توره لمرسېزلې څېره به یې په خیا ل کې وروګرځېده.
د کلي شپني چې هغه ته وسپارل شوه بیا نو نه چا د کومې مېږې یا وزې دورکېدو خبرواورېد او نه هم کوم کرونده ګر زمونږ د کلي له لویې رمې نه د کلي سپین ږیرو ته شکایت وکړ.
اوس هغه پخوا نی اسلم نږدې د ېرش کلن ځوان دی ډېرکم کسا ن به اسلمی په اسلم پېژني هغه اوس زمونږ د کلي شاو خوا نورو کلو کې هم په شپونکي مشهوردی.
دده له برکته په تېرو پنځلسو ،شپاړسو کلنو کې د هر کلیوال له پنځو شپږو میږو بسته رمه جوړه شوې چې اسلمی یې په یوه سرپه غرونو او رغونو کې څروي ګلاب اکا بل په زړه پورې کار داکړی چې هغه ته د ټولو کلیوالو په مشوره په واده پسې ګرځي ترڅو دده غوندې کومه بې نوا نجلۍ ورته په نوم کړي او کورې ودان کړي هغه وایي چې اسلمی په دوې حق لري چې دخپل بچي په څېر واده ورته وکړي.

***

داوړي په یوه ټکنده غرمه د کلي کروند ګرد ګلاب اکا د کروندو په څېره کې د ډوډۍ لپاره راغونډ وو ټولو په لوړغږ خبرې کولې او د ټوکو ټکا لو غږونه ان تر کلي رسېدل ګلاب اکا د پورې غره په لورکتل او د ډوډۍ لپاره یې د اسلمي دراتلو انتظا رکاوه خو په وړاندې غرونو کې دالوتکو پروازونه او ډز او ډوزیې فکرخراب کړی وو کله به یې په کوم کلیوال غږکړ
والکه !پدې بمبارۍ کې خدای مکړه اسلمي ته څه زیا ن ونه رسېږي خو هرچا به په خندا ځواب ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا شپونکې سړی دی څه اسامه خونه دی څه یې کوي په دې ورځ ترمازدیګره کروندو ته رانغی ماښام تیاره په خوربدووه خو د رمې او شپونکې څه درک نه وو ځو کلیوال غره ته پسې ورغلل نږدې نیمه شپه یې دیوې ژورې کندې ترڅنګ د سپوږمۍ رڼا ته یو ټپي ټپي لمرسېزلی جسد پیدا کړ شاو خوا مېږوا و وزو شوراو زوږ جوړ کړی وو

۱۵ / ۱۲ / ۱۳

مزدوري

دجان محمد دکورنۍ ان له اوله زړه نه وو چې دی دې پوهنتون ووا یي ځکه چې د هغوی په کورنۍ کې له ده پرته بل داسې څوک نه وو چې دکورکارونه دې ترسره کړي او ترټولو مهمه داوه چې هغوی ته روزي وګټي خو جان محمد دخپلو همزولو او ټولګیوالو سیالۍ نیولی وو او بیا له لیسې نه هم دویم نمره فارغ شو پلار ته یې وویل چې کشر وروړ خان محمد یې دومره دی چې ستا سره ځمکه کاله کړی شي بس نونوریې دراګرځولو څوک نه وو دکانکورله پایلو اعلا نېدو وروسته څرګنده شوه چې د کابل پوهنتون دانجینرۍ پوهنځي ته دمحصلینو په اصطلاح په جګو سترګو بریالی شوی دی.

زده کړه یې دیوعالم اقتصادي ستونزوسره پیل کړه دکورنۍ یې دومره توان نه وو چې ده ته هغسې دلګښت پیسې ورکړي چې د یوه محصل لپاره لازمې وي هغه مجبوروو چې دجمعې په ورځ په څلورلارې ته ووځي او دمزدورۍ لپاره له چا سره لاړ شي دا نجینرۍ پوهنځي دیوه محصل لپاره دا هم ډېره بده وي چې کمپیوټرونه لري خو جان محمد په څلورم ټولګي ګې هم کمپیوټرنه درلود او دملګرو له کمپیوټرنه یې استفاده کوله دا هرڅه له مجبوریتو نو سره یو ځای تېربدل د پنځم ټولګي په لومړي سمسټرکې چې ټولې پایلې اعلان شوې نوا نجینرجان محمد په کې لومړی او وړانګه په کې دویم نمره وه وړانګې به ښایي پیسې اوواسطې او یا هم ښایست درې واړه ددغه نمرې دکارولو لپاره کارولي وي خو دجان محمد په باب داسې کومې خبرې کول ګناه وه هغه هرڅه په خپل لیاقت ترلاسه کړي وو خوله وړانګې به دې چې دهغه په اړه وپوښتل نو په ټوکه به یې وپوښتل نو په ټوکه به یې زیاته کړه

دد هقا ن زوی او انجینري ! له خدای مې جار کړې یوه پیسه یې په جیب کې نشته او بیا اول نمره ګي کوي په او سنۍ زمانه کې یوازې عقل او لیاقت هم په دردنه خوري خونورو ټولګیوالو او یا هم دوړانګې ملګرو چې د جان محمد لیاقت ورته معلوم ووډېرځله دهغه په غربت پټې اوښکې تویولې

***

د پنجشنبې ورځ وه دجا نا ن محمد پا م شو پیسې ورسر ه خلاصې شوې او دنو وچپټرونو لپاره یوه افغا نۍ هم نه لري کله چې دجمعې ورځ شوه سهارو ختي بیا دنورو جمعو په څېر دڅلورلارې په خوا په خپل ٍپټو کې نغښتی روان شو په څلورلارې کې ګڼ مزدوران ولاړ و هرچا دهغه کس په خوا کتل چې دکوم ما لدارګوما ن پرې کېد ه ګڼه ګوڼه دومره زیاته وه چې دوه درې دو ځای هم نه په کې کېده چې په لومړی سرکې ډېرو مزدورانو دانجینرجا ن محمد په خوا کتل فکرېې کاوه چې کوم مزدوریې په کاردی خو کله چې هغه په خپله ددوی په مخکې ودرېده ټولو سترګې ترې واړولې یوه سپین ږیري خپل ملګري ته خوله جینګه کړه او بیا یې په سترګو کې جا ن محمد ته اشاره وکړه

دې هم مزدوري کوي ... ! کواره یې دمزدورنه ده لکه چې غلو وهلی حیران ولاړوو په موټرونو کې خلک راتلل او مزدوران یې له ځا ن سره بېول خو لس بجې به کېدې چې جا ن محمدلا همغسې ولاړ وو یوه اوبله پښه یې تکیه کوله نور یې زړه تنګ شو څو قدمه وړاندې لاړ د سړک غاړې ته ودرېد څو دقیقې نه وې تېرې چې یو ه توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورلا ودرېده یو کس چې لوړه تنه او غټ وجود یې وو ورنه را کوز شو پلنه اوږده سپینه ږیره یې وه شمله یې شاته ا چولې وه اوله رنګه یې معلو مېد ه چې ښه ارام ژوند لري په جان محمد یې غږ کړ
الکه مزدوري کوې ؟
جا ن محمد وروړاندې شو
هو نو څه د سیل لپاره ولاړیم
نورنو بې له دې چې څه ورته ووا یي په موټرکې شاته سپورشو په لارو یې ورته وویل چې دکوردبرنډې ډکول غواړي دیو ې ورځې کارد ی
دجان محمدزړه ډاډه شو چې دومره سخت کارنه دی.
سړي په تلفون کې له چاسره خبرې کولې اولس شل دقیقې وروسته یې موټرد پا خه سړک په سریوه ښکلې کا نکرېټې کورمخ ته ودرېده دموټر له هارنډسره دروازه خلاصه شوه په انګړکې له ځوبرنډواوسمنټې برنډواوشنوو سپنیزوپنجرونه تېرشول درنګارنګ ګلونو ښکلې وړمه خوره وه جان محمدد کوټو نقشوته حیران حیران کتل زړه یې ټینګ نه شو هغه کس ته یې مخ وروا ړولو
صیب دانقشه دې له کومه کړې ؟
سړی لږ غوصه شو ورته ویې کتل
وروره څه دانجینرغوندې پوښتنې کوې خپل کارکوه موږ دومره وخت نه لروجا ن محمد یو څه مایوسه شو هسې ماویل په ډېرکم مصرف او کمه ځمکه کې جوړه شوې د سړي شونډې وغوړېدې
دامې لورجا نې اچولې اود هغې ابجاددی
وړاندې یوه بله دروازه وه له دروازې نه وړاند ې ننوتل د دریو څلوروکوټو مخکې بیا هم همغسې پنجرې لګېد لې وې اوډول ډول ګلونود سهار هوا ښکلې کړې وه دبرنډې په یوه برخه پنجرې لګېدلې وې اویوه برخه یې ژورې کندې ته ورته وه
سړي جا ن محمدته وکتل
ځوانه !له هاغه خاوروا وشګودبرنډې دغه ژورځای په لاسي کړاچۍ ډک کړه اودغه...
لاخبره یې نه وه خلاصه کړې چې ز نګ ورته راغی یوه ښځینه نرم غږ وویل
پلارجانه دموټرکیلي راکړه مورجانه وایي آرایشګاه ته ځوسړي وخندل اوځواب یې ورکړ
ښه لورجا نې دمېلمستون ا نګړته راشه
جان محمد د کارجا مې اغوستې وې چې دمېلمستون دروازه خلاصه شوه یو ه نجلۍ چې سا لو یې په اوږو کې پروت وو رانتوته سړي پرې غږ کړ
وړا نګې لورې په دغه مزدورپسې تللی وم ماویل دابرنډه بده ښکاري
دوړانګې دنوم په اورېدود جا ن محمدزړه ټکان وکړ چې راو یې کتل ددواړو خو لې وازې پاتې شوې خوجان محمدزرښکته وکتل وړانګه یې پلارته ورننږدې شوه پلارجانه دا خو هماغه دی زموږ اول نومره ! ! !
۱۳۸۸د نېکمرغه لوی اختردویمه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواري ماما!

په لومړیو دوه دریوورځوکې دومره تنګ وم چې د شپې به خوب هم نه راته نه مې درسو ته زړه لګېده اونه مې یارا ن دخپلې خو ښې وو ،موږ درې واړه د تا شکند ښار په زړه کې د خورشید په نامه لویه پلازه کې اوسېدو چې اکثره برخه یې دبهرنیو محصلینو لپاره وه او د لوست لپاره یې هر ډول اسا نتیاوې لرلې.

د امام بخاري په پوهنتون کې دنړۍ له ګڼو هېوادونو په سلګونو محصلین داسلامیاتو اقتصاد او ادبیا تو دزده کړې لپاره دتا شکند په خواراتلل له افغانستانه زه اوزماملګری شاه محمد یوازې تللي وو او هلته موپه نه زړه زده کړه پیل کړه له ځوورځوورو سته مو خپل یوبل هېوادوا ل سید ګلاب هم پیدا کړ هغه ډېرپخواراغلی وواوله قوارې نه نه پېژندل کېده کټ مټ دازبکا نوغوندې ښکارېده ماهم هغه وخت وپېژنده چې کله یې په یوه غونډه کې خپل کارت ددروازې سا تونکي ته ښکاره کړاوما یې په کارت کې نوم ولیده پوه شوم چې افغان دی کله مې چې ترې وپوښتل چې افغا ن یې ؟ نو په خوږه شینواري لهجه یې ځان رامعرفي کړ او د لین په سرراغاړې وت فکرمې وکړچې له مانه دې زیات زماپه لیدوخوښ شوی دواړه په غونډه کې یوځای کښناستو دافغا نستا ن اوخپلودرسونو په اړه مو سره خبرې وکړې وروسته له دې ورسره ملګری شوم دریوواړوپه یوه کوټه کې ژوند کاوه اودتا شکند له ښکلو منظرومو خوند اخیسته هغه بلدوواوهره خوابه یې ګرځولو موږ به ورته یوازې شینواري صیب وایه چې ښه ورسره اشنا شوونوم یې شینواري ماماشو هغه هم په دې چې یوه ورځ مودیوه افغاني سندرغاړې سندره اورېده چې ویل یې

وه شینواري ماما—ولې دې ابښې ده توبه
وه پرمامینه–ستادیارۍ نه شته مزه

له پېژند ګلوی ، ملګرۍ اوله دغه سندرې څومیا شتې تېرې شوې په ښاراوما حول کې بلد شوو او یوه شېبه هم یود بله نه جدا کېدو خوکله په موچې هغه ته شینواري ماما وویل په رنګ کې به یې بدلون راغی اولږ به غوصه شو په شینواري ماماموورو وروم‌شهورکړماته به شاه محمدویل چې دا نوم مه ورته اخله هغه بله ورځ مې لیدل چې څوتاشکند یانوهم ورته شینواري ماما ویل له هغه نه ورو ورو د ګلا ب نوم لرې شو اوهرچا به په دې نامه بللو هغوی ته به که دا سندره هم نه وه معلوه خو دانوم یې بې پوښتنې ورته اخیسته خووروسته ګلاب هم راسره عا دي شو یوه ورځ مې دکوټې په وره ولیکل چې د شینواري ماما جونګړه کله چې راغی نو هېڅ یې هم ونه ویل زه پوهېدم چې له دې نامه سره یې عادت شوی خوزه نه وم خبرچې په دې نامه څومره خفه کېږي له هغه سره له ملګرۍ وروسته زمانه خپل هېواد هېرشو اودومره خوښ یې ساتلم چې ځان راته مسا پر نه ښکارېده

کا شکې چې ما ته معلومه وی چې هغه په زړه کې په دې نامه څومره ځورېږي یوه ورځ مازدیګر چې کوټې ته لاړم یوه ګاونډي محصل راته وویل چې شینواری ماما خپل کالي له کوټې یوړ ل اودغه لیک یې ستا په نوم راکړپه سترګو مې توره شپه شوه پاڼه مې پرانستله یوازې داپه کې لیکل شوي وو

ملګریه!

تازما خفګا ن درک نه کړمانه غوښتل ستانه د ساعتېرۍ وخت وا خلم خوزه غواړم چې نوربېرته ګلاب شم په ماپسې مه ګرځه تا سې ښه و ختونه ولری

خدای پاما ن !

سید ګلاب اوستا پخوا نی خفه شینواری ماما

دلیک په لوستو مې نا څاپه له خو لې همغه سندره په لوړاوازووته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواري ماما_ولې دې اېښې ده توبه
وه پرمامینه_ستادیارۍ نه شته مزه

په یوه شپه کې دمنزل دهلېزته په لسګونو کسا ن راووتل او ما ته یې حیران حیران کتل ځینې چې ډېر مصروف وویوازې به یې دومره وویل چې

دېوانه شده !

او بیا به بېرته کوټې ته ننوتل

څو جرګې مې په هغه پسې وا ستو لې او خپله هم غذرته ورغلم خو دخپلو ازربا یې ملګرو څخه بیا زموږ خواته رانه غی زه پوه شوم چې د هغه یوڅه عادتونه هم اوس ددې ځای دخلکو غوندې شوي اوس هرما خستن په کوټه کې له مطالعې وروسته زه او شامحمد همدغه سندره په لوړ اواز چالانه کړو او تر هغه یې اورو چې خوب نه وي راغلی دکوټې په وره مو لا هم همغه کاغذ راځړېدلی چې پرې لیکل شوي د شینواري ماما...خو جونګړه یې ورڅخه ورانه شوې ده او شینواري ماما دومر کلکه توبه اېستلې چې ترمرګه به یې هم ماته نه کړي.

غوګو

زموږ په د فترکې به چې یو ه شېبه هم ریس بلې خواته شو او یا به هم دومره موقع په لاس راغله چې په خپلو کې زموږ په اصطلاح ګف شف ولګو ونو بیا مو په بهادرصیب چې موږ په خپلو مینځو کې په غوګو مشهور کړی وووردا نګل او دخنداګانو شور به جوړ شو همدا سې دچا یو یا ډوډۍ په مهال به هم دټولو دخبرو موضوع هغه وو یوه به له ډاکتر میرویس نه وپو ښتل ډاکترصیب غټ غوږونه په انسا ن کې څه اهمیت لري ؟

ډاکترصیب که څه هم ترټولو زیات دخنداګوډۍ ووخو په دې وخت کې به یې ځان دومره جدي کړ چې ته به وا یې ریښتیا هم کوم ناروغ ته مشوره ورکوي

په نرمۍ به یې وویل

والله خبره داده چې دلو یو غوږونو دخاوندا نو په اړه خو تراوسه طب کومه څېړنه نه ده کړې خو پا ل کتو ونکي و ایي چې د لویو غوګونو خاوندان ډېر بختور کسان وي هېڅ ځای یې کار نه بندېږي خو کله به چې نور له خندا دټینګې نه ووډاکتر به جدي شو

په دې کې دخندا څه خبره ده ولسمشر کرزی هم نام خدا ښه لوی لوی غوږونه لري څنګه په مفتو کې ولسمشر شو دغوګونه به چې نورو ار پار خطاوونو موسک به شو

او یوازې دومره به یې وویل

هو کنه ډاکترصیب سمه خبره کوي تاسې پانتونیان او ما تر نهمه مکتب ویلی خو دادي ستاسې نه لوړ معاش اخلم دټاکنو په دغه دفترکې موږ ټول داسې کسا ن وو چې د پېژندنې او ملګرۍ سا بقه مو دومره اوږده نه وه بس هغه دچاخبره حالاتو سره یوځا ی کړي وو دبېلګې په ډول خپله غوګو دکند هار ولایت او سېدونکی وو چې په کابل کې یې دټاکنو په دفترکې دنده اخیستې وه ، داکترمیرویس دطب پوهنځي دوروستي کا ل محصل او اوس یې رخصتي وه ،زه خبریال وم او په خالي وختونو کې مې د دفترخبرپا ڼې اېډېټ کولې همداسې احمد زبیر دمعا ملاتو لار ښود دفتر درلود سبحان الله بیا د پوهنې وزارت ماموروو خو یو وخت یې په کوم بل دفترکې له ریس

(c) ketabton.com: The Digital Library

صیب سره پېژند ګلوي شوې وه او اوس یې نرغو ندې دوه دندې ترسره کولې خود مجلس ما لګه مو یوازې غوګو و.

کومه ورځ خبره ان تر ریسه رسېد لې وه کیسه دا سې وه چې یونوی ملازم مو نیولی وو زمونږ له خولې یې غوګوغوګوا ورېد لي ووفکرېې کاوه چې د هغه نوم ریښتیا هم غوګودی یوه ورځ بهادرکوم مکتوب ورکړی وو چې د ریس دفترته یې یوسي خوکله چې ریس ته ورغلی وو نوورته ویلي وو چې مامورغوګوصیب راکړ

ریس غوصه زمونږ دفترته راغی اودغوګو پوښتنه یې وکړه لومړی غوصه وو خوکله چې پوه شو نوبیاله خندا نه ټینګېده دا یې هم پسې زیاته ګړه چې زه کله دبهادردفترته ځم نو ماته یې شاوي خواول یې غوږونه راته ښکاري

یوه ورځ ملازم دا خبار په لوستلو بوخت وو اوجالبومعلوما توپانه یې راارولې چې نا څاپه یې را منده کړه اوغوګوته یې اخبارورکړ

غو....وبښی بهادرخانه ته دغه مطلب وګوره

غوګو په غوصه د اخبار پا ڼې وویله خواخبار یې د ملازم په مخ وویشت

ما چې اخبارراپورته کړنونیمه پاڼه مطلب یې دهغوکسانو په اړه لیکلی وو چې لوی غوږونه لري

یوځای یې لیکلي وو چې دلویوغوږونو خاوندان ډېر غلي خوله شیطا نته ډک وي. نه ډ ېریخ اونه هم ډېرې ګرمۍ ته دټینګې دي ، ډېرزرتېروځي اوهسې په مفتوکې لویو پوړیو ته رسېږي

مالا مطلب نه وو خلاص کړی چې ډاکتر او ټول همکاران رابا ندې راغونډ شوي وو او دفتر خندا ګا نو په اسرا خیستی وو.

ما لید ل چې کله به بهادر یوازې شو نو دتشناب هنداري ته به ولاړ اوخپلوغوږونوته به یې کتل خوترټولو ډېرپساتي خپله ډاکتر میرویس وو ځکه همدی وو چې دهغه غوږونو ته یې دټولو ورپام کړی وو

اکثره وخت به چې ددفتر په موټر کې دکورپه خوا تلونوډاکتربه له لوی لاس غوګودا سې ځا ی کېښنولو چې دځنګ په هنداره کې به یې څېره ښکارېده

بیابه یې په ډېرپورغږکړ ا ستاده پا م کوه چې دچا غوږونه لار اویاترا فیکي اشا رې درنه پنا ه نه کړي.

بس تردفتراوکورنوبه مو له خندازرونه خوږېدل اوبهادربه یوازې له خنداوازه خوله نیولې و ه ښه مې په یادا دي چې دپنجشنبې په ورځ دمېټنګ په خونه کې ناست وو اودریس صیب دراتلو انتظارموکاوه بهادرډاکترخواته وروکتل

ډاکترصیب نوربه نو پوهنتون هم درنه خلاصېږي ؟

ټولووخندل

ډاکترهم شرمنده ځواب ورکړ

نه غوږو صیب زه پوهنتون خو لکه سرا وغوږونوسره تړلي یو

او...

بهادریې خبره ورپرې کړه

ډېرشیطا ن یې خوددې په ځای دی چې وترنرې ویلی وی ښه وه ډېره به ښه وه هسې هم ډاکترنه درنه جوړېږي

هو هغه مې هلته ویله چې په غوږونوکې تخصص اخیستل کېدلی بهادرغاړه تازه کړه

ټوکې مه کوه ته وو ایه چې مونګراف په څه کې اخلې ډاکترله خندالاس په خوله کېښنود

غوږوصیب دمونوګراف موضوع مې دومره سخته نه ده

په څه کې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پہ انسا ن کې دغوږونو اهمیت
ټولو وخندل اورئیس صیب راننوت
***
کله چې ټاکنې ترسره شوې نوله ستوما نې پہ ټولو خوبونه حرام وو اووخت راباندې دو مره مصروف تېرېده چې غوګوته موهېڅ پام هم نه وو یوه ورځ رئیس ویل چې درایوله شمېرنې وړاندې هرڅوک کولی شي ترپنځو ورځو پورې رخصتي کورتېره کړي او بیا د شمېر لپاره بېرته حاضرشي همداسې وشول ټولو رخصتي واخیسته
غوګوهم مخ په کندهار لاړوویل یې چې یوه یوه نیمه میاشت کورته نه دی تللی زموږ دد فترددندې موده کمه وه خو له پوره مزه چړچوډ که وه دلته دیوه ملازم معا ش هم دیوه دولتي ریس هومره وونورامکا نات خوپه ځای پرېږده
پنځمه ورځ چې راغلوبېرته کارونه پیل شول خو د غوګو درک نه وو دویمه ورځ درئیس صیب په دفترکې وم چې له حوزې نه تلفون ورته راغی څه خبرې یې وکړې
وروسته یې راته وویل چې غو.....وبښي بهادرصیب ناروغ دی. روغتون ته ورځو پہ وزیراکبر خا ن کې د ی ټول پہ بېړه ورغلو باډي ګارډان اوسا تو نکي موراسره کړل
ګورو چې پہ روغتون کې پروت دی لہ ګوټې اوسرنه یې بنداژونه تاوودي دپولیسو یوافسروړاندې راغی اوزموږرئیس ته په خبروشو
صیب اوس هم دخدای فضل دی چې وژلی یې نه دی ښی غوږ اودچپ لاس دشهادت ګوته یې ورنه پرې کړې پہ غزني کې یې له خپل موټره ښکته کړی غلطي یې داوه چې ستا سې ددفترکارت یې ورسره نیو لی دپولیسوافسر زموږ د رئیس شناخت وخوت دوی لا د دې پېښې اوطالبانوپه اړه خبرې کولې اوموږ دغوګو خواته ورغلوپه کټ کې یوزېړرنګه ځوان پروت وو ډاکترویل چې اوس ښه شوی خبرې کولی شي
ډاکترمیرویس ورمخته شو مخکې له دې چې څه ووا یي دبهادرپه سترګو کې اوښکې وګرځېدې اودزړه له زوره موسک شو
ډاکترصیب نورخورا ته غوګونه وایي
خوموږټول سلګو واخیستود هغه غوږاوګوته بې حرکته ووبهادردراپورته کېدو ناکامه هڅه وکړه
اویوازې داجمله یې له خولې ووته
ډاکتره !ستاپا ل ریښتیا وو خلک وایي چې کرزي وګټله
2009-11-11 نومبرجلا ل ښار

سپین دېوالونه
غوټۍ له سهارمها ل ستومانه وه نه پوهېده چې کارونه یې ولې نن خلاصون نه لري ، نور هې لاس او پښې و چې وې خولا یې هم دسترپا احسا س نه کاوه اوپه شوق سره دکورپه انګړکې په کارونو بوخته وه دکوچني ا نګړپه مینځ کې یې هرڅه ګډاو وډکړي وو د او بو لو ښي سپین خاورې اود خاورې څړي ګډاووډ پراته وو خو پہ ټول ا نګړکې دلمدې خاورې ښکلی بوی خوروو چې په هرچاښه لګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ به چې په دېوالـه هرڅړۍ راتېرکړنوله زينې به راښکته شوه او څو قدمه به شاته بيابه يې دېوالـه ته وکتـل چې دګچ په څېرسپين رنګ به يې غوره کړی وو هغه په انګړ کې يوازې وه موريې فصل ته غوا بېولې وه او پـلار يې په کرونده کې په کاربوخت ، مرغا نو شور ما شور جوړکړی وو اودا نګرپه ونوا و ګلا نوکې مرغۍ چو نېد لې چې يوه ښکلي سمفو ني يې جوړه کړې وه.

نږدې لس بجې به کېدې چې دا نګړتول کا رونه يې ختم کړل خوبې لـه دې چې دمه وکړي دڅاه غـاړې تـه لاړه يو ګيلاس اوبه يې وڅښې اوبيا يې دېوالونوته وکتل چې تاوده لمرله وچولوورو سته سپين رنګ ورکړی وو پـه زړه کې يې دخو ښۍ يو ه نه ډکه څپه تېره شوه اوبيا له ځا ن سره دلېونۍ په څېرپه خبروشوه

ام....څومره ښکلي ښکاري مور مې چې را شي څومره به خوشحاله وي دپلار خو مې هسې هم په ما کارونه نه لوربږي

بېرته له ځايه پا څېده لوښي يې ووينځل خوپا م يې شو چې دڅاه دغـاړې ګلا ن لـه تنـدې ځوړند سرونه مړاوې ولاړدي په تندي يې رارواني خولې وچې کړې اوموسکه شوه

جان ! څومره بـه تـږي وی کـا شکي سهارمې لـومړی تـا سې اوبـه کـړی وی اخرماتـه هم خلـک غـوټۍ وايـي څوډولچې اوبه يې ورواچولې

مخ اولاسونه يې لانه وو ينځلي چې دروازه ټک ټک شوه اوغوا يوه رمباړه وکړه پـه شونډويې موسکا وځغلېده اوددروازې په لوريې منډه کړه

وی مورجانه مې ده، خدايه څومره به ستړې وي

دروازه يې خلاصه کړه يوه سپين سرې ښځه دزېږې غوا شاته پنډه پـه سرولاړه وه غـوټۍ يې لاسونه ښکل کړل اوبيا يې پنډه ورنه واخيسته غوايي پـه انګرکې ترونه لاندې وتړله اوبيا يې لـه تنـاره نـه چايجوشـه راوا خيسـته اومور ته يې وروړه

خودمورتبعه يې دمعمول خلاف يو څه جوړه نه وه غوټۍ ګيلاس ورته کېښوداوورنه ويې پوښتل

مورجا نې ولې خفه يې ؟

موريې سوړاوسيلی وکړ.

لورې هغه دکفرزامن بيارا غلي وولالا دې هم له کرو ندو وسره لاړه نور کليوال هم ورسره وو اوس به ميـدان تـه رسېدلي وي ډېرزربه بېرته راشي

بيايې دچايو ګيلاس خولې ته کړله څه ځنډوروسته يې خبرې وغځولې

لورې دغه کافرمو لکه چې نه پرېږدي خدای دې خيرنه ورکوي کاشکي ته يوځل په خيرپه خپل کورشوې وی هم خيردی اخير مې په زلمي زړه خوګېږي دبچي په ځای مې.....

دغوټۍ په مخ کې زېړې کرښې وځغلېدې اوخبرې يې په بله واړولې مورې انګر مې څنګه سپين کړتـه وګوره لکه نوی مو چې جوړکړی وي

موريې سوړاوسېلی وکړ

ويښ لورې !زه چې ستا په منګ پېغله وم په اوته)هفته (کې به مې څو ځله ختې کولې تـه هسې ځان تـه غـره يې لړپه چورت کې لاړه بيايې ترژبه لاندې وويل

نورنوبې ځا لې مرغان يو دې دکافرزامنوته دې خدای ښه ورځ نه ورکوي دواړه لاد چايو درې څلورپيا لې نه وې څښلې چې دروازه خلاصه شوه دغوټۍ پلار سيدا ګل کاکا يوم پـه لاس راننوت پـه څېره يې دخفګا ن ژورې کرښې خورې وې يوم يې ګزارکړدغوا په شايې لاس راتېرکړاودغوټۍ خواتـه راغـی غـوټۍ يـې پـه سرښکل کـړه اوترڅنګ يې کېښنا ست خولاسم نا ست نه وو چې دغوټۍ مورپرې غږکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغوټۍ پلاره خیرت خو وو څه یې ویل
سید اګل سرو خوځولو او اوږداو سیلۍ یې وکړ
نورنه کېږي وېل یې چې په پرده کې ډالرو اخلي او کورونه مو پرېږدي
چې زموږ عسکر دلته نه ځایېږي ویل یې چې ستاسې ټول کورونه زموږ په نقشه کې را ځي تاسې ته په چمتله او ګمبېري کې ځایونه درکوو چې له سره یې له دې نه هم ښکلي اباد کړی زه ګوما ن نه کړم چې دغوټۍ لوروا ده مې ترسره شي هسې مو د کور د بوالونه دومره سپین کړي دي دا کورنو رزمونږه نه د ی... د سید اګل کاکا سترګې له اوښکونه ډکې شوې .
خو غوټۍ په ځای کې رانېغه شوه
پلاره له دې ښکلی کور په ټوله دنیا کې نه شو پیدا کولی د ګلا ن د انګورو تاکونه او ونې ما ټول د ځا ه له او بونه په ډولچه رالوی او اوس ورسره مره بې وفا یې وکړوله دې نه ښکلی په ټوله دنیا کې نشته زه بل کورته قدم هم نه درسره اخلم
د پلار په شونډو یې موسکا خوره شوه
غوټۍ لورې !ته څه غم کو ي ستا خوهسې هم دلته شمارو ځۍ پاتې دي.
غوټۍ له رنګه سره شوه اودا نګوردتاک خواته ورغله هلته غوا د ګلانو ځا نګوته چې له مړا و ي توب نه راوتلي خوله اچوله.

***

څلورمه ورځ ما زدیګر په هوا کې الوتکې تاوېدلې اولاندې امریکایي سرتېرې تروره ګرځېدل یوه قومندان د خپل ژباړن په مرسته د کلي له مشرانو هیله کوله چې پیسې و اخلي او ترسبا پورې کورنه خالي کړي.
سهارو ختې له مجبوریته د ټولو کډې ترل شوې وې اوله یوې مخې په موټرونو کې باربېدلې
د سید اګل کاکا دروازې په وره کې یو ما شین ولاړ وو چې دلوې خولې سیورې یې د هغو ی ا نګړته رسېده په یوه وړکي موټرکې ددوی ټول کالي ځای په ځای شول له دکوره به نه ووتلي چې بهرولاما شین خوله را ښکته کړه اوورسره د ما شین په سېټ کې دناست شین سترګي په خوله خندا راغله.
ما شین له یوې جټکې سره انګړته ننوت اوله یوه ګزارسره دغوټۍ په لاس سپین شوي د بوالونه لوټې لوټې رانسکورشول بام بوټۍ هم له ټولونه وړاندې راولو ېده او هلته وړاندې دزلمي دوی دکور بامونه رامعلوم شو ل.
د غوټۍ د زړه د نیا هم د همدغه سپینو لوټو په څېر لوټې لوټې رانسکوره شوه او دکډې موټرېې په ګردونو کې له کلي پناه شو
۲۱\۱۱\۲۰۰۹ نومبر جلا ل اباد ښار

د سیند ناوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سندرو او چمبو او ازونه ترډېرو لرې ځایونو پورې خواره وو هرخوا دګرو پونو رڼا وه د مدیر جمال د کلاپه ا نګړ کې کله هم دومره رڼا ګانې او مېلمانه چانوو لیدلې له دروازې نه به چې دننوو ښځو کومه ډله له ماشومانو سره یو ځای رانغوتله نو د په برنډه ناستې ښځو به سرونه راوچت کړل او په خپل منځ که به یې ځای ورکړ.

دې ډېوې همزولو نجونو او سهیلیو هره شېبه هڅه کوله چې له چمبو سره نوې سندرې ووا یې هرچاپه سندرو کې سیالي کوله مدیرجمال چې به کله د مېلمنو له کوټې د ښځو دناستو خونو او برنډې ته راغی نو ضرور به یې د خپلې مشرې لور ډېوې خواته یو نظرورکتل او په همزولو به یې دا فغا نیو پیسې شیند لې.

ډیوه دناوې په سره جوړه کې د شهزادګۍ غوندې ښکارېده ښکلا یې له سینګار سره یو په دوه شوې وه خوله سترګو یې دروانو او ښکو په راز څوک نه پوهېدل سندرغاړو نجونو به چې ډېوې ته پام شو او د هغې روانې او ښکې به یې ولید لې نو په ټوکو او خنداګا نو به سرشوې او سندروته به یې زورورکړ.....

نجلۍ ود بړې خوشحا لېږې

په سترګو ژاړې په زړه ګوړې ما تو ینه

شپه ده د نکریزو جینکۍ تمبل وهینه.....

په همدې وخت کې به چې مدیرجمال راغی نو په خوږه لهجه به یې بیا خپله خبره تکرار کړه ....

خویندو ډیوه لورمې خوشحاله وسا تئ ما دکلي روا جونه مات کړل ما ته دا فرق نلرې چې ناوې مې دکوره وځي که را ځي هرځنګه چې وي باید په دواړو خوشحا لي وشي په خوښۍ، ابرو ،عزت او سندرو چې یوه پیغله واده شي دا ترټولو لویه خوشحا لي ده نورخلک دخپلې لور په واده کېدو خواشیني وي خوتا سو وګورئ چې زه دخوښۍ په جامو کې نه ځایږم.

ما ته خداې دا سې زوم راکړی چې د شتمنۍ یې په دې ټولو کلو او سیمو کې سیا ل نشته هرپلار باید دخپلې لوردښه راتلونکې په فکرکې وه اوسي.

زه بیاهم وایم چې زما پرېکړه په ځاې ده ښځې خوناقص العقله وي دښه اوبد ترمنځ فرق نشي کولاې.

د جانداد خیاط دزوی لپاره نورې نجونې کمې ندي هرڅوک باید د خپلې برستنې سره سم پښې وغځوي او خپل سیالان دې وګوري اخرما خوټوله دنیا.......

خبرې به یې بیاد چمبو او سندرو په شورکې ورکې شوې په وازه خوله به دنورو مېلمنو خواته ورغی، دنارینوو په حجره کې هم دکلو ځوانانو ډول ډول خبرې کولې چابه دجانداد دزوی سلام چې خلکو سلامک باله ستاینه کوله دهغې اود ډیوې دپټې مینې کیسې به یې ترژبو لاندې کولې ځنې بیادملک نظرمحمد دزوی داود خان چې اوس دمدیرجمال زوم کېدو د شتمنۍ او جایداد په صفتونو مصروف ؤ.

د کیسو او سندرو محفلونه له نیمې شپې وروسته ورو ورو غلي کېده په ټول انګړکې دلمدو نکریزو ښکلې بوی خورو او هرڅوک دخوب ټالیو زنګول

شپه شوه او په کورکې درنه چوپتیا خوره شوه ډیوې دا وښکو ډکې سترګې وغړولې ترڅنګ یې څو همزولې په خواږه خوب ودې وې. دنکریزو او عطرونو ښکلي بویونو دکوټې فضا نیولې وه. ډیوې سترګې وموښلې په ځای کې کېننا سته او خپل جوړکړی پلان یې په ذ هن کې راو ست.

یوه شیبه یې سرپه زنګون کېښود د سلام غمجنه څېره یې په ذ هن کې وګرځېده زړه یې درد وکړاو د ځایه پاڅېده په بېړه یې له الماری څخه زړې جامې راوا خستې له ویښتو ،تندې ،لاس او پښو یې د سینګار ټول ځیزونه لرې کړل زړې جامې یې وا غوستې او په غلو قدمونو یې دردروازې په لورحرکت پیل کړ، له یوه تیاره دهلیز تر تېرېدو وروسته انګړته ورسېده په انګړکې تیاره او چوپتیا خوره وه پا س اسما ن ته یې وکتل ستورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر گکونه وهل لکه دخپل قسمت ستوری یې چې نه وي لیدلی بېرته روانه شوه تګ ته یې دا نګړدونو او دبوټو په خواکې دوام ورکړ.

له وړاندې حجرې نه هم دناړینوو غږونه نه راتلل اونه هم څوک ښکارېدل یوازې څوکسان دغوښودد پګونو ترڅنګ نغري ته ناست وو او په خپلو منځونوکې یې غلې غلې خبرې کولې.......

ډیوې په لړزانده لاسونود کلا دروازې ته زور ورکړخوو ازه نشوه اویوډول اوازترېنه پورته شوپه بیړه دکلا له دیواله سره وړاندې ولاړ داو بودلښتي هغه سوري ته ورسېد چې دا نګړونوته دویا لې له لښتي نه راغلی وو په خا پوړوله سوري ځخه ووته نیم ساعت نه وو تېرشوی چې په تیاره کې له کرو ندو تېره شوه ،دسیند په غاړه ترونه لا ندې ولاړه وه اویوې نوې پرېکړې له هغه نه هرډول وېره لرې کړه زړه یې له ترخوسلګیوډک وو .

ورخطاړوه لکه چې څوک یې ځاري دپلارد کلا خواته یې وکتل خوپه تیاروکې هېڅ څیزنه ښکارېده.

هرې خواته یې دسلا مک څېره ترسترګو ستر ګو کېده هغه کله هم په خپل سرد اسې له کوره نه وه وتلې.

دسیند دمستو څپوشوربه یې په زړه کې وېره لا هم زیاته کړه اسمان ته یې وکتل لکه لېونۍ له ځانه سره په خبروشوه .....

زه دهمدې سیند دڅپونو سره ځم .....پلاره تاویل چې زه ستاهرارمان پوره کوم خوته دروغجن شوې زه بیا هم ستا په لمن خدای مه کړه کوم توردا غ نه لګوم دتېښتې هڅه نه کوم ځم دسیند په څپوکې له ژونده پناه اخلم شونډې یې یوې شېبې پورې خوځکېدلې خوناڅاپه دسیند په څپوکې یوبل شورهم زیات شو دژوند ډیوه دسیند په یاغي څپوکې ګل شوه .

دزخم ننبه

زه اورسو لي په ټو لګي کې هروخت یو ځای کښنا ستو دغه کښنا ستل کومه نو ې خبره نه وه چې څنګه به له رخصتۍ وروسته ښوونځی پیل شو نو دواړو به په ټولګي کې څنګ په څنګ ځایونه ونیول او بیا به دکا ل تراخره په همغه یو ځای کښناستو ډېرځله به مو په خپلو همدغه ځایونو خبره ترجنګونو هم رسېدله

ښه مې په یاد دي چې شپږم ټولګی مو نوی پیل شوی وودواړه دټو لګي په منځني قطارکې ناست وو منځنی موپه دې ټاکلی ووچې مخکې به ښوونکو ډېرې پوښتنې کولې اودغوږونو تاوولو لپاره بې لاس رارسېده اوپه وروستي لین کې دټنبلا نو ګما ن را باندې کېده

درياضي استاد ټولګي ته راغی اوله ټولو یې دکورنۍ دندې پوښتنه وکړه ټولوراوړې وه یوازې زماملګري کتابچه کورپرېښې وه وچل یې داکړې ووچې زما دکتابونو له مینځه یې زمادکورنۍ دندې کتابچه پټه کړې وه او په ښوونکي یې خپل نامه لاسلیک کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زما او ارراو رسېد نو کتابچه تر ې تم شو ه فکرمې وکړ چې پـه کـورکې رانـه پـاتې ده خو ښـوونکی چې دورځې له سره غوصه وو دا بهانه يې چېرته منله په قهرجنه لهجه يې راته وويل

شيطانه ته راشه چې کورنۍ دند ه درته وښايم د ټولګيوالو په مخ کې يې دومر ه ووهلم چې لاسونه مې دلښتو لـه ډېر ه ګزاره کرخت شول په خپل ځای کې کښناستم او لاسونه مې خولې تـه نيـولي وو زمالـه ملګري پرتـه چې پـه شونډويې شيطاني

موسکا خوره وه نورټولو دخوا خوږۍ په سترګوراته کتل

کله چې ښـوونکې لـه ټولګي ووت کـه ګـورم کتابچـه مې دملګـري پـه کتـابو نوکې ايښې لـه ډېره قهـره مې لـه څوکۍ نه ماتې شو ې درې ته لاس کړ او ګزارمې پرې وکړ دړه دهغه په تندي ولګېده او دوينو يو ې داړې دټولګي غولی په وينو سورکړ

وروسته له هغه ورځې دوه درې ورځې رانه غی خوبيا چې ټولګي ته حاضرشو نو ځای يې زمانه بدل کړ پـه تنـد ې يې لاهم دسپين ململ ټوټه لګېد لې وه پـه خفګا ن کې دوه ميـا شتې تېر ې شوې او بيا داسې ورځ راغله چې دجګړو په سبب ښوونځی بند شو ټول تيت پرک شوو پـه کلي کـورکې بـه هـم دوا ړو يودبل نـه لارچپولـه او خبرې موله خفګانه بند ې کړې وې خو په سربې هغه سپين بنداج لکه عادت شوی يې چې وي هروخت ښکارېده

***

لـه هغې ورځو اووختونو اتلس کاله تېرېږي چې بيا ما اورسـول جـان چې مورېـه کلي کـورکې رسـولی بللونـه وو ليد لي

هغه تېره ورځ په ښارکې دنوي کال په مناسبت يو محفل جوړشو ی وو چې سندرې نڅاګا نې او شعرونه پـه کې ښـه پرېمانه وو دغونډې په نيما يي کې دستېج انا نسر انانس ورکړ چې اوس بـه دځينو شخصيتونو دژوند خـاطرې واورئ چې خوږې او ترخې دواړه په کې دي هغوی په خپله ستېج ته راځي او تـا سې تـه دغـه خـاطرې وايـي دا هـم ددې لپاره چې دانوي ځوانا ن ورنه يو څه زده کړي او ستا سې هغه خستګي رفعه شي ددغه برخې لومړی وينـا وال مود غونډې مشرمېلمه چې ورځې وړاند ې له جرمني نه خپل هېواد ته راستون شوی ډاکتررسولي دی

دلاسونو پړکا شوه يو چاغ سړی توره دريشي او سره نېکټا يي يې په تن وو ستېج تـه ورغـی خـاطره يـې دنـوي کـال دمبارکۍ ورکولو وروسته پيل کړه ان دي ما شومتوب او د هغه دکليوال ژوند نه يې راپيل کړه

هره برخه يې ډېره په زړه پورې وه او په چکچکو بدرګه کېده کله چې شپږمې ټولګي ته راورسېد

د سرو ښېښتا ن مې نېغ ودرېدل دکورنۍ دندې دپېټولو او دچوکۍ پـه دړه دګزاراو دتـل لپـاره دخپـل ملګـري سـره دخفګا ن خبره چې راورسېده نورپـه مـاکې هم دکښنا ستلو تاب نـه وو پـه منډه سـتېج تـه ورغلـم دهغـه تنـدي تـه ځيرشوم دجوړشوي ټپ ژوره نښـه پـه کې لـه ورايـه ښـکارېده دواره پـه سـتېج کې غـاړه غـړی شـوو نـور نونـه يم پـو هېدلی چې دغونډې برخو او به ترڅه وخته چکچکې وهلې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځنګل ماران

د پسرلي په موسم کې به چې کله د سنځلې ګلان وغوړېدل نود کلي دټولو کروند ګرو غوږونه به د تورکي د خوږې شپېلۍ د غږنيو نغمو په انتظار وو او ډېر ځله به د هغه د شپېلۍ له اورېدو پرته ورځ ورته نيمګړې ښاريده.

د تورکي له نامه سره زموږ د کلي پرته د شا او خوا کلو ټول او سېدونکي پوره اشنا وو او د نوم په اورېدو به يې د خوږې شپېلۍ په صفتونو سرشول چابه وېل د هغه غوندې شپېلۍ په دنيا کې هم څوک نشي غږولی چابه وېل چې په شپېلۍ کې يې سحريا جادو پټ دی ځينو خود ملنګ او جا دوګرتا پې هم پرې لګولې وې تورکی په رېښتيا هم همداسې يو عجيب انسا ن وو د تورکي نوم چې کله څوک اخلي نو ديوه وړوکي انسا ن نوم ښکاري خو دا تورکی بيا بيخي بل ډول انسا ن وو داسې چې په ږېره کې يې نور تور وېښتا ن نه ترسترګو کېدل سترګې به يې په ببرورو ځوا و شونډې به يې په اوږد و ښتو کې پټې وې رنګ يې د سکاره په څېر تک تور وو ، په بدن وچ کلک ا وغټه پګړی به يې په سروه د هغه د اصلي ځاې ځا يګيپه اړه هېڅا ته هم پته نه وه او نه يې چا د کورنۍ نور غړي ليدلي وو دژمي په سړو شپو کې به تري تم شو خو د پسرلي په موسم کې به د پسرلنيو مرغا نو او بارانو نو سره يو ځای په کلي کې را پيدا شو شا او خوا کلو کې به يې په
ارزانه بيه له چانه شپني و نيوله بيا به نو دې وو او درست کال له کليو الو سره تا و ده مجلسونه او د شپېلۍ ډول ډول نغمې که چا به ورنه د تېرژوند په اړه کومه نيمه پو ښتنه وکړه نو ځان به يې په لېونتوب وو هه او يا به يې خبره په بله واړوله حتی د اصلي نوم په اړه يې هم څوک نه پو هيدل ډېروبه وېل چې رنګ يې تور دی نو ځکه خويې خلک تورکی بولي خو کله چې څوک ورته کاکا و وايي نو ډېر خوشحالېږي.

انا به مې وېل چې تورکی د غونډۍ کلي دی، په ځوانۍ کې د حاکم صيب په لور مين شو مينه يې د ليونتوب ترحده ورسېدله حاکم ته يې ډېرې جرګې و استولې خو هغه هره يوه په بې شرمۍ سره رد کړه او د ايې د ځا ن سپکاوی وو ګڼلو تر دې چې د مرګ اختارونه يې ورکړل څو ځله يې په خپلو کسانو د ومره وډباوه چې په شپو شپو له خوراکه او خبرو ولو بېده څو ځله يې د حاکم په کور د بريد هڅه هم وکړه خو فايده يې و نکړه د حاکم صيب هم نورصبر تمام شو تورکی يې خپلو لمدو زېر زمينو ته واچولو او د کورنۍ نور غړي يې يو يو په پټه او ښکاره ورختم کړل څو کاله پس چې حاکم صيب خپله لور واده کړه نو د تورکي نه هم د دوزخ غونډې تيا ره سمڅو او پر لپسې غذابونو هر څه هېر کړي وو نوريې چې ده ته څه تاوان نشو رسولی په سمڅو کې يې د هغه ساتل هم بې ګټې وبلل نو ځکه خويې له ځانه و شړلو پس له هغه نه تورکی هم دغرونو او ځنګلونو شو ټوله ځوا ني يې په لېونتوب او ارمان کې تېره کړه د خپلې ناکا مې مينې دردونه به يې هروخت په شپېلۍ کې بيانول.

زه نه پوهېدم چې دانا دغه کيسه به مې کومه افسانه وه که رېښتيا هم يو وخت داسې شوي وو زما په زهن کې کټ مت همداسې نقش وه ځکه دانا يوه خبره مې هم ماته دروغ نه ښکاريده د تورکي کاکا په ليدو به په تيا ره او نمجنو سمڅو کې يو د شخوبرېتونو والازلمی په ذهن کې راغی چې د ېوال ته سرپه زنګون ناست وي.

په ټولو شاو خوا کلو کې دا خبره هم مشهوره وه چې د توره کي په شپېلۍ کې د جادو په څېر اثر پروت دی د ځنګل او کروندو ټول ماران پرې مين دي لوی او واړه ماران يې د خپلې شپېلۍ په هوده کې راو ستلي، څه چې غواړي هغه پرې کولی شي ځينې سپين ږيرو به لادا هم ويل چې ترغرونو لاندې پراته ښاماران هم د توره کي په شپېلۍ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه را بيدار بړي موږ ماشومانو به هم که کله کومه شپيلۍ وموندله نويو بل ته به موويل چې د توره کي غونډې يې ووهه.

زموږ په کلي کې ټولو کروندګرو په پولو ، ويالو ، پوشتونو ، سيندغاړو او د غرونو په لمنو يا هم په ورو غونډيو کې د سنځلو او چنارونو ونې دومره زياتې ابښې وې چې د باد له کمزورو څپو سره به شورترې او چت شو زه نه پوهېږم چې زموږ نيکونو به ولې د سنځلو او چنارونو له دغه ونو سره دومره مينه لرله چې د کرځمکې به يې هم پرې لړلې وي. خو اوس چې به د پسرلي موسم او دا وړي لومړۍ شپې ورځې را برسېره شوې په ټولو کلو او دښتو کې به د سنځل ګل خوشبويي خوره شوه او د خلکو په سپږمو به خوږه لګېده ان تر لري پرتو سيمو به هم بادونو دغه خوشبو رسوله د سنځل ګل په دې موسم کې به ماران دومره مست وو چې له غرمې وروسته به ځوک ترې په کروندو او سيند غاړو کې له وېرې نه شوی ګرځېدلی په دوو دريوو رځو کې به د کوم کليوال غواضرور د مار زهروو ژله بيا به نو چا داوړي ګرم موسم او چا د سنځلو ونو ته خولې په کنځلو خلاصې کړې وې.

په کلي کور کې به چې ځوک غوصه کېدل نو ادېوه ښيرا به تر ټولو ورته زوروره ښکارېده چې د ځنګل د مارانو خوراک شي.

خو يو توره کی وو چې په دې موسم کې به يې خوله د خندا نه راټولېده شپېلۍ په غاړه دوه درې ماران په لاس پوله په پوله او څېره په څېره به ګرځېده زړورو کروند ګرو ته به يې شپېلۍ غږوله او مارانو به له شا و خوا کروندو يوډول پشهاراو اوزونه ابستل داوازونه به چې ډېر شول توره کی به له خندا شين شو شپېلۍ به يې له وچو شونډو لرې کړه له ځان سره به په خبرو شو.

دا ټول زما مريدان دي ،يوازې همدا ماران ما ته احتياج دي زما امر د کلي په وزو ،مېږو او د غو مارانو چلېږي د نورو امرونه بې ځايه منم د دې کروندو ټول ماران په دغه شپېلۍ مين دي هرڅه پرې کولی شم په کروندو کې يې يوه ورځ نه يوه ورځ کومه غوا يا خوسکی چيچلی وي خو يوه ورځ به مونه وي او رېدلي چې د توره کي دلښکر کومه مېږه مارانو چيچلې ده ما ټولو مارانو ته امر کړی چې د دې کلي خلکو ته څه تاوان ونه رسوي خو د بنيادمانو غونډې په هغوی کې هم ځينې سرکشه مخلوکات شته چې امر نه مني.هغه به ډېر ځله په لوړو غونډيو او د کروندو نه لرې د غرونو په لمنو کې شپېلۍ په خپله رمه پسې غږوله خو د غرمې نه به بيا په هغه څېره کې پروت وو چې د کروندو په مېنځ کې کروند ګرو د سنځلې تريوه ونه لاندې ورته جوړه کړې وه.

په توره کي پسې دا هم مشهوره وه چې د خولې لاړې يې د مار د زهر وضد دي که به چا ورته وويل چې توره کی کاکا په يوازې توب کې دې زړه نه تنګېږي نو په بې غورۍ به يې ځواب ورکړ.

بچو !زه د ځنګل د مارانو پادشاه يم هغوی زما لښکرې دي يوازې خو ته يې چې په دې دنيا کې يو سر دوه غوږونه ګرځې په دې ځواب به يې هر پوښتونکی شرمنده او حيران کړ.

يوه ورځ دا سې هم راغله چې د سنځل ګل په مهال د سهاره ترما ښامه چا د توره کي د شپيلۍ اواز وانهورېدلو په کروند ګرو هم ورځ بې خونده تېره شوه ډېرو کليوالو پوښتنې پسې پيل کړې چا به ويل چې کومې لرې درې ته به يې رمه بېولې وي چېرته به تندې وهلی وي، .ناروغ به وي چا به يوڅه او چا به بل څله ويل.

دويمه ورځ يې هم تر غرمې پورې درک معلوم نه شو د غرمې ګرمي په پوره زور کې وه چې د يوه کروند ګر د هغه څېرې ته نږدې ولاړ و ابنو ته پام شو.

دهغه نو رملګري هم په منډه منډه هلته ورغلل د سنځلې ترو نې لاندې يې د څېرې په څنګ کې توره کی پيد اکړ شورماشور جوړ شو توره کی په خورو وروځانګو او بوټو کې اوږود غځېدلی وو سترګې يې پټې وې او په سينه يې دلويو اوو ړو مارانو ځايېنت نه کېده د ځنګل مارانو خپل شاهنشاه خوړلی وو له هغې ورځې نه ترننه زموږ د کلي کروندې او د غرونو لمنې په يوه درنه او غمجنه چوپتيا کې ډوبې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰ ۱۳۸۷\۸

میدان رودک ، چک ، ولسوالی

عبدل کاکا

د پوهنتون په انګړکې یوازې سپین ږیري عبدل کاکا ته ددې اجازه وه چې له خپلې ږیرې سره یوځای د پوهنتون انګرته داخل شي او په محصیلونو کیلې و پلوري سهاروختي به چې کله دلیلیې نه دټولګیو په خوا روان شوو نو عبدل کاکا به بیا دوخته له خپلې لرګینې ږیرې سره د پوهنتون انګړته رارسېدلی وو او دصبرترلوړو ونو لاندې به یې په ږیرې کې دتازه میوو درجنونه سمول اوله ځان سره به یې کومه سندره غلې غلې زمزمه کوله له ږیرې سره د نږدې لارو او پاشي هم دهغه په غاړه وه د پوهنتون له هرمحصل او استاد نه به دې چې دهغه په اړه پوښتنه وکړه نو وبل به یې چې زه دغه پوهنتون ته راغلی یم نو عبد ل کاکا له همدغه زړې ږیرې سره ترننه په همدې یوه ځای کې وینم چې له سهاره ترماښامه خپلې کیلې خرڅوي.

دهغه له نوم سره نږدې ټول نوي اوزاړه محصلین اشناوو او په تفریح کې به یې دهغه له خبرواوټوکو ټکالو خوند اخیسته که خدای مې غاړه بنده نه کړي نوله نیمایي نه زیات محصلین نجونې او هلکان یې په نامه پېژندل او په نامه یې غږېسې کاوه ځینو محصلینو خوبه دامتحا ن په شپو ورځوکې داستادانو لپاره واسطه کولو هم او اکثرو استادانو یې خبره منله اوځمکې ته یې نه غورځوله دپوهنتون ټول هلکان او نجونې یې لونې اوزامن ګڼل د هرې رشتې له محصلینو سره یې په مسایلوکې پوره بحث کاوه اوله استدلال یې کاراخیسته خو د زده کړو په اړه یې دهغه دنور ژوند په څېرچاته معلومات نه وو چې څومره ښوونځی یې لوستی زیاته طبعه یې د ادبیاتو له محصلینو سره لګېده پرېمانه متلونه ،شعرونه اوټپې یې په یاد وې دخبرواوټوکو ټکالو په وخت به یې له نجونو او هلکانو سره دومره شعرونه او متلونه کارول چې خپلې کیلې به ترې هېرې وې.

درحمان بابادومره شعرونه یي په یاد زده کړي وو چې کله کله به د ادبیاتو محصلین ترې عاجزهم شول او موضوع به یې بل خواواړوله.

دپوهنتون په لومړي کا ل له هغه سره چندان بلد نه وم خو څو ځله مې چې کیلې ترې واخیستې نو له خبرو یې پوه شوم چې ښه خوش طبعه اوباسواده انسان دی دیوه کراچیوان دومره په تول پوره اوپخې خبرې نه یوازې ما بلکې هرنوي کس ته په زړه پورې وې خوبیا به مې دپښتودامتل سترګوته ودرېد چې وایي.....

))چې اوسې په خوی به دهغو شې ((فکرمې وکړچې دعبدل کاکا دعمریوه زیاته برخه همدلته دپوهنتون په انګړکې له محصلینوسره تېرکړې راشه درشه یې له محصلینواواستادانو سره ده. نوځکه خویې دومره څه زده کړي چې په روانوخبروکې استدلال پرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ مې د هغه له ربړې نه څو کيلې واخيستې او په خوړلو يې لګيا وم چې په دې کې دوې نجونې هم راغلې عبدل کاکا ته يې په خندا سلام واچوه يو درجن کيلې يې ترې واخيستې په پلاستيکي کڅوړه کې يې واچولې او له څو خبرو وروسته رواني شوې. ما عبدل کاکا ته وخندل هغه هم زما خوا ته راغی او په اوږه يې لاس راکېښود خوشال بابا څومره ښه فرمايلي دي.

هرچې خوږ د ښکلي مخ په مينه نه وي

د دنيا په مخ او ده راغی او ده لاړ

د بيت مې د لومړي ځل لپاره د هغه له خولې واورېده او له زړه نه مې خوښ شو ما لا ځان خبروته جوړولو چې بيا يې خبروته دوام ورکړ زه دوی ته په هغه نظر نه ګورم لکه تاسي چې..........

لږغلی شو بيا يې خبرې ته دوام ورکړ لکه ستاسې ځينې ملګري يې چې لري.

زه د صورت ښکلا چندان پلوی نه يم د يوه موقتي ښکلا ده اصلي او تلپاتې ښکلا په سيرت کې نغښتې چې ښتن تعالی په هر چا نه ده لورولې څوک چې دا ښکلا خوښه کړيي د هغه مينه هم تلپاتې وي په اوسنۍ زمانه کې دا سې انسانان ډېر کم دي چې خاوند پرې د سيرت او صورت دواړه ښکلاوې لورولې وي.

په خبرو کې يې ورولوېدم. کاکا په دوی کې دې کومه ښکلا ليدلې ؟

خو هغه خبره په بله واړوله.

ارسطو وايي چې مينه يو روحي تسکين دی او د دوو روحونو عاطفي تړون ته مينه وايي چې يوازې روحي لذت لري او له جسم سره يې تړاو نه شته خو افلاطون وايي چې مينه بې له جسمي وصال نه مينځ ته نه راځي بچيه زه د ارسطو پلوی يم هغه بې له دې چې زما خبرې واوري همدا سې لګيا وو ما هم د کيلو پيسې ورکړې او د ټولګي په لور روان شوم له يو ډول زهني کشمکش سره مخ وم که ريښتيا ووايم دومره پخې خبرې مې د عبدل کاکا په څېر يوه کراچيوان باندې نه لوېدلي.

وختونه په بيړه روان وو د عبدل کاکا د کيلو په ربړې به چې ورپېښ شوم نو ضرور به د دواړو ترمنځ دا ډول بحثونه کېدل کله کله به مې چې کوم شعر وراولونو سمه کره کتنه به يې پرې پيل کړه.

ښه مې په ياد دي چې د تصوف او کره کتنې په ساعتونو کې به زموږ د ټولګي خوا ته راغی ربړې به يې پرېښې وه او د کړکۍ څنګ ته به يې د استاد لکچر ته غوږ نيولی وو که په کومه خبره به يې نيوکه او تبصره لرله نو بيا به يې يوازې ما ته هغه وخت کوله چې د ربړې خوا ته به يې ورغلم نور ما هم دا هېره کړه چې هغه يو کراچيوان دی د پوهنتون د يوه خواږه ملګري په څېر مې خبرې ورسره کولې خو د دې سره سره مې د هغه د زده کړو او تېرژوند په اړه معلومات ترلاسه نه کړل په شخصي پوښتنو مې چې تنګ کړن وعده يې را سره وکړه چې کله په څلورم کال فارغېدلې نو د خپل ژوند يوه کيسه درته کوم چې ستا هره پوښتنه به ځواب کړي بيا يې وليکه د لنډې کيسې لپاره ښه موضوع ده نور نو ما هم په دې اړه پوښتنې نه ترې کولې.

000

په څلورم کال کې چې له پوهنځي فارغېدلم له خپل مونوګراف نه تردفاع وروسته نېغ د عبدل کاکا خوا ته ورغلم سترګې يې له اوښکو ډکې وې خو ښه يې چې دا د محصلينو په فراغت د خوښۍ اوښکې دي ، دواړه د صبر تريوې ورې ونې لاندې کښيناستو بې له دې چې زه خپله کړې وعده وريادکړم غربو نيولې غوندې په خبرو شو.

بچيه !ستا ټولګيوال او دان ورهلکان چې سږکال فارغيږي زما څلورکلن ملګري دي د هغوی په فراغت خوشحاله يم خو په بېلتون يې ژاړم هغوی به ما يو کراچيوان بولي خو زما په زړه کې او ده احساسات او سپېڅلې جذبه د يوه ساده کراچيوان نه بلکې د يوه خواخوږي انسان ده ستاسې تګ ما په دې باوري کوي چې هرڅه پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري هیله کوم چې له دې ځایه لاړې نو خپل بوډا اکا کا دې هېرنکړې ماله تا سره وعده کړې وه چې خپله کیسه به درته کوم دا کیسې مې تر اوسه چا ته نه دي کړې خو زه یقین لرم چې ته به زما په خبرو باور وکړې.

بچیه ! نږدې د برش کاله وړاندې زه هم ستا غوندې زلمی وم د همدې پوهنتون او همدې پوهنځي محصل وم په ټولګي کې مې تر ټولو لوړې نمرې اخیستې مو ږ هغه مهال په یوه ټولګي کې شپېته کسه وو نیمایي هلکان او نیمایي نجونې وې دا پوهنتون اوس جګړو یو څه خراب کړ خو هغه وخت هر څه دیوه رنګین خوب په څېر ښکلي وو دا ونې او ګل بوټي هغه وخت وا ړه وو خو ډېر پاک صفا او تازه وو ښځې او نارینه خدمت ګاران به یې لرل هره خوا په دې پارکونو کې ښکلي چمنونه زرغون وو او چوکۍ په کې لګېدلې وې څه به درته وایم هر څه ښکلي وو بس یوازې زما قسمت خراب وو په دریم صنف کې وم یوه ورځ استادانو ټولګي ته یوه نوې نجلۍ راوسته ټولو ته یې معرفي کړه.

دا انجیلا ستاسې نوې ټولګیواله ده چې اوس اوس له بهره راغلې پخوا یې پوهنځی په همدې ټولګي کې پرېښی وو اوس یې له سره وایي. هغه به دخپل عمر په څلورویشتم یا پنځه ویشتم پسرلي کې وه.

داوخت یې دخپلې رېږې په لور شاوخوا وکتل او خبروته یې دوام ورکړ. هغه دومره ښکلې وه چې سترګې یې په لیدو نه مړېدلې دټولګي له ټولو نجون وسره یې مجلسونه په زړه پورې او خوا ږه وو خوله هلکانو سره یې کار نه لرلو په درسونو کې هم سمه دبلا لور وه لکه او رژبې نطاقه چې په څو الفاظو کې یو عالم خبرې ځایوي دې به هم اضافي خبرې نه خوښولې بلهدا چې څوبهرنې هېوادونه یې هم لیدلي وو.

دانجیلا په لیدو زما حالت پوره تغییر وکړ که رېښتیا درته ووایم له زړه نه مې خوښه وه له استادانو سره به یې هم په ټولګي او بهر کې په بې غورۍ بحثونه کول خو زه نه پوهېدم چې هغوی یې ولې دومره خیا ل ساتلو زما د مینې څو پیغامونه یې په ډېره بې غورۍ رد کړل او په سپکو سپورو یې ولمانځلم هغه وخت زه په لیلیه کې نه اوسېدم کورمې په ښار کې وو پس له وخت مې دکانداري کوله خو هتله به مې هم انجیلا په خیال کې ګرځېده یوه ورځ مې په کورکې یو اوږد لیک ورته ولیکه په پخوا ادبیاتو اون وو استعارو مې سینګار ګړ.

دهغې له بې غورۍ مې خپل شکایتونه ورته ولیکل په اخرکې مې ورته و لیکل که ستا پلار انسان وی نو تا ته به یې مینه دربښودلې وه دا خبره که څه هم ښکنځلو ته ورته وه خو دزړه له درده مې ولیکله

لیک مې راسره واخیست چې سبا ته یې په یوه ډول وروروسوم هغه وخت په پوهنتون کې دمینې څرګندولو یوه طریقه داوه چې په لاره کې به یې نجلۍ ته لیک وغورځولو او نجلۍ به اوچت کړ ماهم دا طریقه غوره وبلله ځکه ددې لاړې دبل چا دخبرېدو وېره نه وه سبا ورځ موقع په لاس رانغله لیک مې په جیب کې وو دویمه ورځ یوه ټولګیوال راته وویل چې انجیلا هرسهار یو ځل دپوهنتون ریاست ته ځي او بیا ټولګي ته د درس لپاره حاضرېږي زه هم بله ورځ سهار د پوهنتون دریاست مخې ته لاړم خو انجیلا رېښتیا هم زما له ورسېدو وړاندې ریاست ته لاړه زړه مې دربا کوله لیک مې په لاس کې نیولی وو نږدې نیم ساعت وروسته انجیلا په ناز نخرو له ریاسته راووته لیک مې له دروازې نه لاندې په زینه کې ورته ګذار کړ خو انجیلا په همدې وخت کې پښه نیولې شوه چې ناڅاپه دپوهنتون رئیس له دروازې راووت او په انجیلا یې غږ کړ.

لوري لړتم شه جوړه به ځو.

درئیس په لاس کې ښکلی دپیلومات بکس وو په ګړندیو قدمونو له انجیلا رامخکې شو دویمې زینې ته چې رسېده په زینه کې یې په یوه پرا ته کاغذ یې پاکټ سترګې ولګېدې لیک یې را وچت کړېې له دې چې څه ووایي خپلو عینکوته یې نږدې کړ زما په سترګو توره شپه شوه له هغې ځایه مې پښې سپکې کړې دوې ورځې له وېرې پوهنځي ته نه راتلم زه تر هغې ورځې په دې نه پوهېدم چې انجیلا ولې هره ورځ ټولګي ته له راتلو وړاندې دپوهنتون ریاست ته ځي اورئیس یې څه کېږي دریمه ورځ دپوهنتون انګړته نه وم داخل شوی چې د دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو لاس نیولی ریاست ته بوتلم هغه څه چې رئیس او استادانو راته وویل اوس په خوله نه راځي رئیس ته د سپکاوي په توریې په زور له پوهنتونه وشړلم پولیسو هم ځوورځې بنه وډبولم اود وهلو زده کړه یې راباندې وکړه دا.دومره بده خبره نه وه خو ریس د حاکم مهم غړی وو.

پوهنتون رانه پاتې شو ډېره موده په عصبي تکلیفونو اخته وم د هر انسان لومړی مینه نه هېریدونکې ده هېرول یې بیاد هغه د واکه وتلي وي چې لږ جوړ شوم بیا ترننه زه یم او اربړی اود پو هنتون انګړ اوس نه هغه استادان شته نه زده کوونکې خوزه بیاهم له دې پوهنتون سره مینه لرم د انجیلا یادونه مې اوس هم سوزوي.

دعبد ل کاکا ستونی له سلګیو ډک شو زه هم دملګرو سره د ورستیو شپېو د تېرولو لپاره پاڅېد م ۱۳۸۷\۹\۲۱

ننګرهارپوهنتون

بې وطنه

نورنوزموږ زاریو او ټینګار هېڅ ځای نه نیوه پولیسو دمها جرود کمپ مشرته دوه ورځې وخت ورکړی وو چې کمپ خوشي کړي اونورنو خپل وطن ته ستانه شي که نه دریمه ورځ سهار به یې جونګړې له کالیو سره یوځای په بلډوزرونو ونړوي پلارمې هم د نورو ورځو په خلاف ډېر خواشینی وو. دمابنا م له ډوډۍ وروسته مې مورجانې ته په دې قناعت ورکړچې پردی کټ ترنیموشپووي که نن نه وي نو سبا به خامخا پولیسو دغه کورونه ورانول خپل کلي کورته به لاړشو اووراني ځمکې به له سره اباد کړو دلته هسې هم چند ان دانسانانوزنده ګي نه لرو بس یوازې ژوندي پاتې یو اود جګرووېره راسره نه شته.

مورمې سوړ اوسېلی وکړاوماته یې وکتل

سړیه ددوی تالیم مالیم به څنګه کېږي خدا ی خبر هلته به وشي اوکنه ؟ هسې زماغوندې بې سواده پاتې نه شي.

موربه مې پلارته سړی ویلو اوډېر خله به ماته پدې خندا راغله خونن خندا منداانه وه زه هم وېرې اوذهني کشمکشونولاندې کړی وم .پلارمې دورته ډډ ه ووهله اودتیلي څراغ په رڼاکې یې ماته وکتل:

بچیه !اوس په ښه بد پوهېږې دومره څه دې زده کړي چې یوماموریت وکړی شي

سباته چې لاړې دمکتب نه دې کاروبارخلاص کړه نورنو باید په یوه بله تمه پاتې نه شو څومره زرچې داوطن پرېږدو ښه به وي.

پلارمې ستړی وو اودمورمې هسې فکرخراب وو زه هم دې فکرونو په مخه کړی وم چې څنګه به هغه ټاټوبی هېرکړم چې خاپوړي مې په کې کړې دې همزولي اوملګري په کې لرم په خاوروکې مې یې لوبې کړې ښوونځی مې په کې لوستی دا راته ترټولو سخته خبره وه چې دومره زر هر څه هېر کړم خو د دې سره سره دښار په کوڅو او ښوونځیو کې خلکو دمهاجرمهاجراوبې وطنه ناري راپسې وهلې او ځان راته ددې ټولو سره سره نااشنا ښکارېده په همدې فکرونو اودیوه نالیدلي کلي په لوردستومانه سفر خیالونو دخوب څپه راباندې راوسته او په پردي هېوادکې دخپل اولس کلن ژوند ټول یادونه زماپه ذهن کې دفلم دصحنې په څېروګرځېدل

***

سهاروختي له چای خوړلو وړاندې دښوونځي په لوري لاړم دکان ته په رسېدو مې پلارراباندې غږ کړ والکه ! نن دې ټول کارونه خلاص کړه چې دکورپنډ ې تړو نورنو هغه هم ددکان په کارون مصروف شو اوزه دښوونځي په لورپه نهیلي زړه روان شوم دښوونځي له دروازې نه وم ننوتلی چې دپولیسو ګاډی ودرېده اوراضیه تري راښکته شوه هغه زماټولګیواله وه پلاریې دپولیسوغټ افسروو راضیه به دڅوارلسو پنځلسوکالو وه خو ماغوندې هلکان ورسره دماشومانوغوندې ښکارېدل هغه هم ښکلې وه اوهم یې په درس کې په ټول ټولګي کې سیال نه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم زموږ ښوونځی د ډېروشتمنو کسانو لپاره نه وو خو پلارېې د دې لپاره دلته راوستې وه چې یو ورته ښوونځی نږدې وو او بل دا چې په ښو نومرو فارغه شي

راضيي په تېرو څو کلونو کې زما سره ډېر بد چلند کاوه مهاجر او غبي به يې بللم که هغه مې د زړه نه نه خوښېدی نه کله به مې يې هم داکنځلې او له سپکاوي ډک الفاظ نه وو زغملي خو ښکلایی زه په هرڅه ړوند کړی وم همدغه ویرې چې بیا به راته ښکنځل وکړي زما له لپاره د هغې د مينې اظهار گران کړی وو

زما ليدو يوه شېبه تم شوه او له مسخرو او ټوکو په ډکه لهجه يې راباندې غږ کړ

نهاجره !چې په کورکې مو چای مای نه پيدا کېږي چې دومره وختي راغلې ...نه جي غلطه شوم پروپيسران خو تل خپلو دند و ته وختي حاضري ورکوي هسې نه چې کومه زمه واري ورباندې راشي که سنگه ؟

زما زړه له درده وپړسېده په سترگوکې مې اوښکې راډنډ شوې او ځا ن راته ديوه بې ضرورته انسا ن په څېر ښکاره شو نور نه هغه ماته يوه ښکلې نجلۍ نه ښکارېده هغې په تېر وڅو کلونو کې هر ساعت ما او يو څو نورو مهاجروته دخپلو ملگرو په بدرگه داډول خبرې کولې خو موږ به په عاجزۍ په غوږونوکې مالوچ منډلي وو او په يوه پردي هېواد کې مود خپلې بې وسۍ ننداره کوله

زما د نورو مهاجرو ملگرو کډې چې لاړې بيا نو زه د هغوی لپاره د ساعتېرۍ يوه ښه لوبه وم په ژړغوني او له تاثره په ډک اوازمې ورباندې غږ کړ

راضې نورنو بس دې سبا که نه وي نو بل سبا ستاسې له ملکه د تل لپاره ځم دا ښوونځی به يوازې تاته پرېږدم يوازې نن ورځ اجازه راکړه چې خپل اسناد له ادارې څخه ترلاسه کړم

دراضيي په رنگ کې نا څاپي بدلون راغی ځا ی په ځای حيرانه پاتې و درېده خوزه مخامخ ادارې ته لاړم خپله عريضه مې ورکړه او په انتظارکښنا ستم دادارې له لويي کړکۍ ته مې کتل چې ټول زده کوونکي له لين وروسته ټولگيوته روان شول خو راضيه وړاندې ادارې ته مخامخ ترونې لاندې حيرانه ولاړه وه او له سترگويي مړې اوښکې رواني وې په څو ساعتونوکې کارخلاص شو له مديرصيب او نوروښوونکو سره مې خدای پاماني وکړه مخامخ خپل ټولگي ته د خدا ی پامانۍ لپاره روان شوم خو راضيه لاهم دښوونځي په انگړکې ترونې لاندې ولاړه وه او زه يې د سترگو له کونجونو څارلم کله چې ټولگي ته ننوتم داهم راپسې راغله له ښوونکي او ټولو ټولگيوالو سره مې مخه ښه وکړه راضيه هم په خپله څوکۍ ناسته وه د ښوونکي په ځای يې له حسرته ډکې سترگې په ماکې خښې کړې وې

کله چې له ټولگي وتم نو د ټولو په سترگوکې حتې د هغوهم چې زه يې مهاجر او بې وطنه بللم اوښکې وځلېدې له وره مې چې د باندې قدم کېښود بې اختياره مې دراضې غږ غوږونو ته ورسېد

حميد جانه !کډه مو څه وخت ځي ؟

داغږ دومره بې اختياره د هغې له خولې ووت چې نه يوازې مابلکه ټولو ناستو زده کوونکو په حيرانۍ سترگې وروا ړولې دراضيې په څيره کې د پرېشانۍ اواضطراب نښې له ورايه څرگندې وې بله دا چې دالومړی ځل و چې ما يي له خولې نه په دومره نازد مهاجريا بې وطنه په ځای خپل نوم اورېده ځان مې ناگاره کړ او په خپله مخه روان شوم

دويمه ورځ سهارمهال زموږ کډې په يوډول بهرنيو لاريوکې چې ټولې په يورنگ وې او په ترپالونويې سرې ټاپې پرې لگېدلې وې بارشوې او د پوليسو د گواښ سره سم بلډوزرونه راورسېد ل د کمپ له دروازې چې وتم دلارۍ له پاسه مې راوکتل لاندې راضيه په دروازه کې ولاړه وه د پلاستيکي گلونو او څونورې کڅوړې يې په لاس کې وې او په حسرت نيولې څېره يې له ساتونکو کمپ ته د ننوتلو اجازه غوښته خوزموږ د کډې لارۍ په ډير ه بيړه روانه شوه د لومړي ځل لپاره مې حس کړه چې هغې نوردا هېرکړي چې زه يو مهاجراو بې وطنه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده

پاچا په خپله زرینه چوکۍ کې ځان تاووکړ د ملکې خواته یې ناڅاپي سترګې ورواړولې چې دغاړې په هارېې ګوتې وهلې او په څېره کې یې دژور خفګان نښې لېدل کېدې خو پاچا بېرته دربار ته وکتل او وېیل ته یې دوام ورکړ

ښاغلو !دلښکراعلی سرلښکرلاهم نه دی راغلی خو زما خبره په غور واورئ زما پلار معظم ټولواک دې خدای وبښي د ننګ او غیرت په دې ډول خبرو او معاملو کې یې چا ته دومره د خبرو او مشورو موقع نه ورکوله هغه هر څه په توره فیصله کول او یوازې د مېړنیو قدر و رسره وو خو کله چې هغه له خپل مرګ یو ساعت وړاندې د دغه هېواد د پاچاهۍ تاج زما په سر کېښود نو یوه خبره یې راته د وروستي وصیت په ډول وکړه هغه دا چې له دربار سره به په هره جګړه او جشن کې مشوره کوم که ما ته مې خپل پلار دغه وصیت هم نه وی کړی نو ما به په داسې ورځو کې لکه نن چې زموږ سرلوړی ولس ور سره مخ دی له تاسې سره مشوره کوله خو زه نه پوهېږم چې سرلښکر صیب له ما نه په څه خبره دومره خفه دی چې تراوسه دربار ته نه دی حاضر شوی

ښاغلو !نن هغه ورځ نه ده چې تاسې په داروښاد معظم ټولواک په ژوند د خپلو دښمنانو د ځپلو لپاره په خپله خوښه د جګړو ډګرونو ته روان وی نن زموږ دښمن موږ ته ګواښ کړی هغوی فکر کړی چې د معظم ټولواک په مړینه زموږ پاچاهي کمزورې شوې او دوی فکر کوي چې د خپلو تېروماتو جبران به وکړي

په دربار کې ناڅاپي چیغې شوې

موږ د خپل ځوان شهزاده په مشرۍ د خپل سرا ښنو دلو ته له همدا اوس نه تیاریو موږ به د خپل دښمن د پاچاهۍ تخت د خپل ځوان ټولواک په پښو کې خاورې کړو

ژوندی دې وي زموږ شهزاده !

ژوندی دې وي زموږ شهزاره !

پاچا یو ځل بیا د لاس په اشاره هغوی غلي کړل خو یو سرتېری لا هم ولاړ وو

ښاغلو !شور او زوږ نه ته حاجت زموږ هېواد او پاچاهي په خطر کې ده هغه خاوره چې تراوسه د دښمن په پښو نه ده لګېدلې دښمن یې د لاندې کولو نیت کړی خو زه وایم چې دغه ویاړلې خاوره به زموږ سرتېري په خپلو سرونو وساتي

ولاړ سرتېري لاس اوچت کړ او د خبرو اجازه یې وغوښته په ادب یې خبرې پیل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی ټولواک !داځل به جګړې ته یوازې سرتېري نه بلکې ټول اولس به روان وي زه د سرلښکر ساتونکی یم هغه بهر دلښکرلیکې معاینه کوي او دتیارسی قومانده ورکوي ډېرزربه ستاسې په حضورمشرف شي

سرتېري سلامي وکړه او په خپل ځای کښېناست دملکې نه نیولې ددربار ترهر وزیر پورې په ټولو دخفګان سیوری خپورووپاچادجګړې په اړه خبرې کولې چې یو سرتېری له سلامی اورسمي ادابو وروسته راننوت او غږيې وکړ

ښاغلی عالم پنا ه دې ژوندی وي دقدرمن سرلښکر ستاسې په حضورکې دمشرف کېدو اجازه غواړي پاچا په لوړ اواز ځواب ورکړ

احمقه !دهغه په مخ چادددربار دروازې تړلې دي زرېې راوله ډېره وخته دهغه په انتظاریم اوس په له خیره وروستی پرېکړه کوو

ټولو ددربار دزرینې دروازې په لوري وکتل دروازه خلاصه شوه یو دپاخه عمرخاوند چې لوړقد ،اوږده ږیره ،اوږده بانه یې لرل سرترپښو په زغره کې پټ وو راننوت په مخ اولاسونویې دپخوانوزخمونو نښې ښودله چې دځوانی عمرېې ټول په سختو جګړوکې تېرکړی دی ټولوته یې سلامي وکړه اوبیامخامخ دپاچا اوملکې خواته ورغی په ملاخم شو بیادوه دری ګامه شاته په ادب ودرېد.

صیب دلښکرپه نظم بوخت وم وبښی چې په وخت ستاسې په حضورمشرف نه شوم

پاچا اوملکې دواړو دلښکرمشرته وکتل پاچا پوښتنه وکړه

هغوی به کله روانېږي ؟هروخت چې یومناسب قوماندان ورته پیدا شي

پاچاحیران شو اوله خپلې زرینې چوکی راپاڅېد

داڅه وایې ستانه به مناسب سرتېری زموږ په پاچاهی کې چیرته وي ؟ته هغه څوک یې چې زما پلار ددغه پاچاهی تاج زما په سرا ښېښی خوتوره یې تاته درکړې داتوره تاته هسې نه ده درکړل شوې ته چې کوموجګړوته تللی یې نوموږ خپل بری یقینې ګڼلی

دلښکرقوماندان یې خبره ورپرې کړه

زه غواړم چې داځل دې دلښکرمشري ستاسې نازولی شهزاده وکړي ستامشرزوی اوس دادي پنځه ویشت کلن دی ددې جګړې لارښوونه باید هغه وکړي زه حاضریم چې دیوه عادي سرتېري په بڼه دهغه ترمشری لاندې وجنګېږم

دپاچا په څېره کې دپرېشانی اوخفګان نښې لازیاتې شوې څوقدمه وړاندې راغی اود سرلښکرپه اوږه یې لاس کېښود

ښاغلیه !ته زموږدپاچاهی توره یې تاسره داخبرې ښې نه دي ته یوازینی کس یې چې په دربارکې دې هره خبره اوربدل کېږي خوددې سره سره په دربارکې داخبره خپرېږي چې ته زمانه خفه یې ؟

سرلښکرمخ ددربارخواته راوګرځولو او په خبروشو زه یو سرتېری یم د سرتېرو دعمل اوازموینې ځای دجګړې ډګروي نه چې ددربارپه قالینوودرېږي اود طوطي غوندې خبرې وکړي

ښاغلو !زه دخپل زړه خبره غوڅه کوم دتېرودوومیاشتو راهیسې زموږدپاچاهی شهزاده نه معلومېږي په لښکرد هغه په اړه دوو خبروزوراخیستی یودا چې هغه معظم پاچا په دې توروژلی چې دهغه په وړاندې دپاچاهی دعوه ونه کړي بله داچې ټولواک صیب غواړي هغه زموږنه پټ وساتي هغه دجګړې له میدانونو ،تورواو مرګونو لرې یو نازولی ځوان رالوی کړي اوڅه ضرورته ونه رسیږي حال داچې هغه په دې هرڅه پوهېږي معظم ټولواک باید زموږ دپاچاهی دنورو ټولواکانو په څېر دشهزاده ګانو او په زړونوکې دناز اونخرو په ځای دجګړې ،سپاهیتوب ، غیرت ،قربانی اومرګ کیسې پربږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ خپل تاریخ یوازې د همدغه ځانګړتیاوو په اساس له نورو پاچاهیو پېل کړي یو او ملت مو په سرلوړۍ ژوندکوي که معظم ټولواک زموږ دپاچا هۍ شهزاده له همدې وېرې وژلی وي نوزه دداسې پاچاهانو لپاره دتورې او چتول څه چې دجګړې په وړاندې یوقدم هم ګناه بولم که شهزاده ژوندی وي نوزموږ دلښکرمشري دې ضرورورسپارل شي ماته دجګړې له ډګره دسر تېرور وزل ډېر ضروري دي ښاغلی شهزاده مادوه میاشتې وړاندې دخدای ښېلي مشر ټولواک په وخت کې دجګړې په لومړیو لیکو کې لیده هغه مهال چې دلښکر مشري زموږ داوسني ټولواک صیب په غاړه وه په هغه جګړه کې زموږ دریمه برخه سر تېري وو ژل شول خو بری مو ترلاسه کړ ما دجګړې ټول مړي وکتل چې خپل ملګری کو چنی شهزاده پکې وګورم خو هغه په مړو کې نه وو راته معلومه شوه چې بېرته راغلی دی خو......

پاچا دخبرو بس کولو اشاره ورته وکړه او دربارته یې وکتل ټولو وزیرانو په چوکیو کې خپل اړخونه بدلول او خولې یې له حیرانۍ وازې نیولې وې

ښاغلو ! اوس ددې وخت نه دی چې په دې وړو وړو خبرو بحثونه وکړو که زموږ دپاچا هۍ دتېر و بریو تاج دلښکر دسر قومندان صیب په سرنه وی نو نن به بې سر دتل لپاره له تنې مخه ښه کوله دا لومړۍ ځل دی چې په یوه پاچاد خپل بچي دوژلو تورلګول کېږي خو که سباته زموږ لښکر ددښمن ترښاراوزندانه ورسېږي نو دلښکرښاغلی مشربه بیا په خپلو خبرو پښېمانه وي

پاچا سرلښکرته وکتل او ارام په ځوکۍ کښېناست خو سرلښکربیا خپلو خبروته دوام ورکړ

زه ستاسې یو سرتېری یم زه هغه کس یم چې دوه میاشتې وړاندې مې ددښمن سره په جګړه خپل درې واړه زلمي زامن دسلګو او ځنکدن په حالت کې په وینو لړند پرېښودل او ددښمن اسونو یې جسدونه له پېژند ګلوۍ ویستل هغوی درې واړه زمادزړه ټوټې او دشهزاده ټولګیوال وونن دهغوی نوم نښان نه شته اونه یې ددې ځمکې په مخ دمزارپه نامه څه موجوددي زه له معظم پاچانه داپوښتنه کوم چې زمادغه درې نوم ورکي زامن اوددې پاچاهۍ یوشهزاده دکومو ځانګړتیاوو په اساس سره بېلېږي

ښاغلو !ماکومه کوستاخي نه ده کړې مایوازې هغه له حقیقت نه پرده پورته کړه چې دد ربار مشران یې دخپلو مقامونو دساتلو لپاره نه شي ویلی زه یوازې داوېل غواړم چې په دې دربارکې باید یوشهزاده اودلښکرعادي سرتېرې هېڅ فرق ونه لري چې دا په تېروزمانوکې زموږ دپاچاهۍ دپاتې کېدو یورازوو معظم ټولواک ! که زموږ شهزاده ګان همداسې په ناز اونعمتونو کې دجګړې له ډګره لرې دشاهي ماڼۍ په ښونو او دمرمرینو ماڼیو په پالنګونوکې رالوی شي نوداسې و

ګڼه چې سرله او سه زموږدشاهي ماڼۍ دبنسټ ډبرې په وتو شوې او تاریخ........

سرلښکرلاخبرې نه وې خلاصې کړې چې ددربار دروازه خلاصه شوه یو لوړرتبه سرتېرې دپاچا خواته په ساه نیولې اندازې دپاچا مخې ته خبرې په ورخطا اندازخبرې پیل کړې

صیب ددښمن لښکرزموږدسرحدیو کیلومترۍ ته رارسېدلی او په ډېرې تېزۍ سره زموږ دې خواته راروان دی که سرله او سه یې مخه ته وررروان نه شو نوزموږ له سرحده به راداخل شي اوزموږ پاکه خاوره به په خپلو قدمونوناولې کړي

په دربارکې شورجوړشو ټول پا څېدل سرلښکر دملکې او پاچالاسونه ښکل کړل او بې له څه خبرو له درباره په منډه ووت.

* * *

دپاچا هۍ په سرحدکې له دولس ساعته سخې جګړې نه وروسته ددښمن لیکې کډې وډې شوې او سرلښکر یې د پاچا هۍ د سرلښکر د یوغیشي ښکارشو هره خوا ددښمن دسرتېروامبارونه جوړوو هره خوا ویرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوکرېږې اوربدل کېدې نورنودپاچاهۍ سرتېروته یوازې د دښمن تعقیبول ورپاتې وو ،ټوله شپه په ښارکې ښتې راونې وې د دښمنانو پاچااوملکه هم پـه تیـاروکې پـه تېښته بریـالي شـول دسهار دلمرراختو سره دلښکرمشر دپاچاهۍ بیرغونه دښارپه ټولولوړزبرجونوورپول بیاپه اس سپورشو اودزندان دروازه یې ماته کړه دزندان نیمایي برخه هم دده دلښکر هغه سرتېري ووچې دتېروجگړوپه مهال دښمن نیولي وو ،سرلښکرته ټولوزند انیانوپه خوښۍ غاړې ورکولې اوخولې یې لـه خوښۍ وازې پاتې وې سرلښکردزندان دیوې ښکلې وړې کوټې قفل مات کړاودروازه یې خلاصه کړه دپېلوځې په تتـه رڼاکې یې په یوه بندې سترگې ولگېدې چې پـه لاس اوپښوکې یې زولنې وې، سریې ځوړنداچولی وو ،سرلښکردهغه سرله زنگون رااوچت کړبندي چې پـه مخ اولاسونویې دزخمونو نښې وې ده ته مخامخ وکتل دسرلښکرخوله له حیرانۍ وازه پاتې شوه ،توره اوخنجریې له لاسه پرېوتل اوبندي یې په غېږکې ټینگ کړ

زماشهزاده ! زمادزړه سره !زمریه !زمافکرونه غلط وومافکرکاوه چې ته به موږ نه پېږ دپاچاهۍ په ماڼۍ کې دعـیش اوخوښۍ ژونـد تېروې ماوبښه ژونـدی دې وې زمـوږمعظم ټولـواک ،راځـه تـه نوربنـدي نـه یـې راځـه ښاغلیه !چې ددغه ستربري زېرې خپل دربارته کډه یوسو دسرلښکرله سترگواوښکې راماتې شوې اودشهزاده دزولنو په ماتولو بوخت شو.

١٣٨٨\٢\١٦

ورو ستی فصل

په خپل ورځني مهال وېش کې یې دشپې یوه اوږده برخه دخپل نوي داستان دځینوبرخو لیکلوتـه ځانگړې کړې وه.

هغه به چې ماښام ناوخته دورځپاڼې له دفتره کورتـه راغـی نودورځنیوتودوپېښواوخبرونولیکلوبه یې زهن دومره خوړلی وو چې دکورنۍ دغړوسره به یې هم پـه وریـن تندي خبرې نـه کولې دډوډۍ تروختـه بـه یـې پـه یـوه اوبله ځا ن بوخت ساتلوپه زهن کې به یې لاهم ورځنۍ پېښې اوخبرونه روان وو.

هغه به په همدې ځوانۍ اومجرد ژوند کې دومره فکري او خاموش وو چې ډېردپاخه عمراوسپین ږیري کسا ن هم داسې نه وي خوکله یې چې په ورځپاڼه کې خپل پرلپسې داستا ن پیل کړنو طبعه یې ترپخوا هم ناارامه شوه اودیوه ناکا م مین په څېربه یې چرتونه وهل ورو ورویې دکورنۍ غړي هم ورسره بلدشول اوهغـه یې پـه دې اړه سپیناوي تـه نـه مجبورولولـه ډوډۍ خوړلوورو ستـه بـه سیـخ خپلې کوټې تـه ننوت وربـه یـې ځا ن پسې بند کړ اوددا ستان په لیکلوبه بوخت شو ډېرې پاڼې به یې توري کړې خوچې دلو ستلوورو سته بـه یـې خوښې نـه شوې ټولې به یې څیرې کړې اولیکنه به یې لـه سره دخوښۍ پـه څرگندولو پیل کـړه ترهغـه بـه پـه لیکنـه بوخت وو چې دخپل داستان له اتلانوسره به په خپله په خوب کې روان شو لـه هغوسره بـه یې خبرې پیل کړې هر یـوه بـه ورتـه چیغې وهلې چې داستان یې زرخلاص کړي ډېروبـه گیلـه ترې کولـه چې ولـې یې کیسې دښارزرگونوخلکوتـه رسولې.

سهاربه چې لیکوا ل دخوبه راپا څېده نوگڼې پاڼې به ترېنه لاندې پرتې وې نن ماښا م یې دورځپاڼې دمدیرنـه اجازه وغوښته اوورته ویې ویل چې دداستان وروستی فصل لیکي هغه دخپل دې داستا ن پـه سبب دورځپاڼې په مدیردومره گران وو چې هرغوښتنه یې منله نوځکـه خویې نن هم اجازه ورکړه چې دداستان وروستی فصل بشپړ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لارويې په ذهن کې بېلابېل فکرونه ګرځېدل هغه مجبوروو چې نن شپه دداستان اتل ووژني هغه کس چې دتېريوه کال نه راپه دېخوا د هغه دنيموشپو ملګری وو اودزړه کېسې يې ورسره کولې په وروستي فصل کې ددا ړه مارانوله خوا دداستان شريف اتل له ټولو ملګروسره وژل کېدولو.

هغه له ځان سره فکرکاوه لکه په رېښتيا چې بيګاته قتل کوي ځان ورته يو قاتل ښکارېده هغه دداستان په پيل کې دمقدمې په ډول ليکلي وو چې دا يو رېښتنی داستان دی خودا يوازې ده ته معلومه وه چې په څومره مهارت يې په يوه خيالي داستان دورځپاڼې له مسئول مديرنه نيولې ترهرعادي لوستونکي تېرايستلي دي.

دداستان اتل ورته دومره ګران شوی وو چې اوس ورته دوروستي فصل ليکل له حده سخت وو ځکه چې په دغه فصل کې يې بايد هغه وژلی وی.

دشپې ناوخته يې دکوټې ورپه ځان پسې بند کړ په سپينو پاڼويې څوځله قلم وخوځولو خوداتل دمرګ صحنې ته به چې ورلنډ شو بيابه يې زړه درد وکړ دبدماشانودډلې پياوړی قاتل به چې داتل څېره دتومانچې په دوربين کې راوسته نودهغه قلم به ځای په ځای په پاڼه مېخ شو شاپه تخته به اوړود وغځېد اوپه ګوتوبه يې لړزه راغله له ځان سره به يې په لوړاواز خبرې پيل کړې.

دهغه په ځای زه دوژلو وړيم مادرورځپاڼې ټول لوستونکي ددروغوپه يوه خيالي داستان وژړول نوربايد هغوی ته حقيقت ووايم اوښښنه ترې وغواړم زه نشم کولی هغه بې ګناه ووژنم يوازې ددروغوګناه مې بس ده نه غواړم يو قاتل شم.

بياپه ځای کې راکښيناست ګوتواوقلم يې له پاڼوبل خوا زورکاوه له مجبوريته يې قلم په سرپوښ کې بند کړ دداستان لوستل يې يوځل بيا له سره پيل کړل نيمه شپه کېده چې ټولې پاڼې يې ولوستلې اودوروستي فصل سپينې پاڼې ته راورسېد زړه يې دداستان په ليکلو له پښمانۍ ډک وو هغه نن شپه مجبوروو چې دداستان وروستی فصل وليکي اوداستان اتل له خپلو ټولوملګروسره ووژني خودقتل خبره به يې په زړه دغشي په څېرولګېده.

په سترګويې تپه تياره شوه بيايې دکوټې دېوالونوته وکتل اوچيغې يې کړې.

زه قاتل نه يم !هغه هېڅ ګناه نه لري دداستان وروستي فصل ته رسېدلی يم لاهم نه پوهېږم چې داستان مې کوميډي دی که تراژېدي نه....نه داهرڅه لاهم زما په واک کې دي بايد خپله دداستان وروستی فصل شم.

قلم يې راواخيست بې اختياره يې په ليکلو بوخت شو په څوشېبوکې يې شپږ اوه پاڼې تورې کړې په تندي يې په يخه هواکې دلومړي ځل لپاره خولې راماتې شوې دداستان وروستي فصل ته يې دپای ټکی کېښود نيته يې وليکله اوپه بېړه اوچت شوله مخامخ الماری نه يې يوه نوې تمانچه راواخيسته اوخپل تندي ته يې برابره کړه په کوټه کې له يوه درانه اوازسره ليکوال دوروستي فصل په پاڼوپرمخې راوړغورځېده.

دورځپاڼې لوستونکې سباورځ دورځپاڼې ترلاسه کولوپه انتظاروو اوکله يې چې دداستان دوروستي فصل لپاره دورځپاڼې پاڼې واړولې نوپه ځای يې دليکوال تصويراوناڅاپي مړينې خبردوروستي فصل په نوم خپاره شوي وو.

١٣٨٨\١١\ ١٥

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني

که دا زېرې ډېرنه لس کاله وړاندې پرې شوې وای نو شايد چې دزندان نه له وتلو وړاندې به يې له ډېرې خوښۍ ساه ورکړې وه خو اوس چې دولسشمر دفرمان سره سم دهغه دزندان دېرش کلن ژوند پای ته ورسېد نو دده لپاره کومه نوې او په زړه پورې خبره نه وه.

ادم خان اوس هغه پخوانی ادم خا ن نه وو چې هره شپه به يې کورا وبچيانو په يادله سترګو اوښکې روانې وې هغه اوس دابېخي هېرکړې وو چې هغه يو وخت ديوې شتمنې کورنۍ غړی وو او دښه ژوند خاوند وو له زندان اودغه تکې تورې کوټې سره يې دومره عادت اخيستی وو چې نورنو دازاد ژوند خيال هم ورسره نه وو له زندانه ورته وتل داسې ښکارېدل لکه څوک چې له خپلې معشوقې نه جدا کېږي ،دېرش کاله چې يوڅوک له خپلې کورنۍ او خپلوانو ورک شي او دهغه غوندې په زندان کې عمرتېرکړي نو دهغه زړه به خامخا ددردونو په کرونده بدلېږي

ولسمشربه خدای خبرد کومې خوښۍ په وياړ دغه مجرمين معافي کړي وو کنه هسې خو اخترونه پخوا هم تېرېدل خو دادم خا ن غوندې زندانيانو ته يې رښتيا هم کارکتلی وو

ادم خان لاپه دغه ذهني کشمکش کې وو چې يوه سرتېرې دروازه ورخلاصه کړه يوه جوړه جامې يې په مخ کې ورته وغورځولې او په خنداډوله لهجه يې ورته زياته کړه:

ـ پاڅه خبرنه !اوس دې لکه چې کورته زړه نه کېږي ادم خان په رډورډوسترګو سرتېرې او بيا جاموته وکتل خو هغه ورته بيا يو قدم راوړاندې شو.

هسې ولسمشرپه تاسې مردارخوړومهربانه شو پاڅه په نيم ساعت کې جامې بدلې کړه کوټې ته بل زنداني راځي کورا وخپلوا ن به لرې،کنه بيا پخواني يادونه درته تازه کوم دپخوانو يادونو په اورېدو سره ادم خان په ځای کې رانېغ شو

ـ ځم صيب ځم .....هسې پښې مې لږدردکوي !

* * *

په کلي کې سهاروختي شورما شور وو هرچا داختر لپاره تياری نيوله دقربانۍ مالونو په هرانګړاو مال ځای کې بغارې وهلې دجومات ملاصيب په لاسپېکرکې ويناکوله او خلک يې ښوکارونو او دقربانۍ فضليت اويو دبل سره پخلاينې ته رابلل په همدې شېبو کې يوډنګروچ کلک انسان چې لويه خبرنه ږيره اوزېړرنګ يې لرلو اودچرسي غوندې ښکارېده کلي ته ورننوت له شانه يوه ډله شوخ ماشوما ن ورپسې وو او دلېوني لېوني نارې يې پسې وهلې.

ادم خان په دې دېرشو کلونو کې هرڅه هېرکړي وو خو دخپل کلي نوم يې نه وو هېرکړی په ښارکې يې هم خپل پخوانی کورپيداکړ خوپيره دار ورته وويل چې دکورمالکان ټول داختر لپاره کلي ته تللي دي

ديوه لوکس اوښکلي کوردروازه يې ټک ټک کړه په لومړي ځل يې په زړه کې سبک پيدا شو زړه يې درزا پيل کړه دخپلې کورنۍ ددېرشو کلونو پخواني يادونه يې په ذهن کې وګرځېدل په سترګو کې يې اوښکې راماتې شوې ددروازې ددويم ټک ټک سره دانګړنه دچاد پښوښکالو اواز راغی اوبې له ځنډه دروازه خلاصه شوه يوه شل کلن ځوان ادم خان ته په کرکجن نظروکتل او په غوصه يې خبرې پيل کړې

مردارخوره ولې زنګ نه وهې چې ددروازې رنګونه الوزوې نن ورځ دسوال او سوالګرۍ نه ده چې ته دلته ولاړيې وام ځه ددې ځای ورک شه که نه دپسه په ځای به دې قرباني کړم

ادم خان يو قدم وروړاندې شو په شمېرلو الفاظو يې خبرې پيل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ځوانه !ته زما خپل یې زه سوالګرنه یم خپل کورته راغلی یم ځوان وخندل اوزیاته یې کړه واه واپکه دادې لابله سپکه اوس دکوردعوه هم کوې وام ځه په جومات کې کېښنه چاې هم وڅښه اوخلک به پیسې هم درکړي ځه له دې ځایه دې دابده څېره دې ورکه کړه چې زموږ ماشومان به ووېروې !

په سترګوکې داوښکوبهیررامات شواودځوان په اوږه یې لاسونه کېښودل

بچوزه سوالګرنه یم ادم خان نه یم خپل کورته راغلی یم ځوان یوقدم ترې شاته شواوپه شونډویې قهرجنه موسکاروغوړېده.

ځه خېرنه ددې ځایه ورک شه زماادم خان لالا خویې دېرش کاله وړاندې شهیدکړېیازه دومره جاهل یم چې خپل ورورونه پېژنم په ټېلوټېلویې له دروازې نه لرې کړاودروازه یې بنده کړه.

زړه یې دکانې په څېرکلک شوبېرته په راغلې لارروان شو دخپل کشرورورعظم خا ن خبرویې په ذهن کې شورجوړکړی ووپرلپسې تندیکونه یې خوړل لس پنځلس ګامه نه ووتللی چې له یوه تندیک سره په ځمکه راولوېداوله خولې یې سوررنګه وینې داره وکړه.

کتیبه لیکونکی

هرسهاربه چې دپوهنتون په لور روان شوم نوضروربه مې په لاره کې دهغه ځوان کتیبه لیکونکي پوښتنه کوله اوڅوشېبې به یې په واړه کې دکان کې ورسره تم کېدلم.

دهغه په کوچني دکان کې به دمرمرینوډبرو سپین ګرد خور وو خوله اوپزه به یې په دستما ل تړلې وو اوزه به یې هم په خبروسم نه پوهېدم خوترټولو په زړه پورې راته هغه بیتونه وو چې دنوو قبرونو لپاره به یې په نوو کتیبو لیکلي وو اوهرلاروي به له دکانه بهرورته بوځل خامخا کتل.

دیوڅوبیتونوپه لوستلوبه مې دغه نړۍ په سترګوکې تته شوه هرڅه به راته پیکه ښکارېدل په کتیبوټول لیکل شوي بیتونه دومره دردونکي وو چې یوه شیبه هم ترې زړه نه صبرېده ددنیا دبدرنګۍ اوداخرت ښکلا ټولې خبرې پکې بیان شوې وې.

په ژوند لیکونو کې دښارډېرمشهورکسا ن هم وو چې کتیبه لیکونکي ورته په خپل ذوق اوځانګړې ډېزاین د هغوی ددې نړۍ وروستۍ پتې پرې لیکلې وې.

ددغې دردونکوبیتونوټاکنه دکتیبه لیکونکي دځانګړي زوق څرګندونه کوله یوڅوبیتونه به یې ستاسې لپاره هم راوړم.

په مزارمې ولې پته خوله تېــــرېږې
سپېرې خاورې خومې غږکولی نشي

***

داپه یاد دمحبت درسره واخله
دژوندون شمعه به مړه وي مونږبه نه یو

***

راشه په سلګوکې دکفن غوټې مې پرانېزه
هغه سترګې پټې شوې چې ته ترې شرمېدې

***

ګورهم وران نه کړستاتصویرزماپه سترګوکې
خواخېرمېږیانوکړه راجوړه نړۍ لاره په سترګو

***

په ژوندون دې چې زما ونه کړقدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پس له مرگه مې بيامه ژاړه په قبر

***

قبرسوری کړه حال مې گـــــوره
په خمارو سترگو مې پرېوتل گردونه

همدا سي نور دي ته ورته بيتونه چي دډيري لرغونو شاعرانو وو په مرمرينو کتيبو ليکل شوي وو چي لوستونکو ته به يې د مرگ ښېره او دهديرې درد نه چوپتيا يادوله.

هغه دومره شهرت ته رسېدلی وو چي دښارډېرو عمرخوړو کسانو به لا په خپل ژوند هم د شناختې جوړولو ډيزاين اوليکنه ورکوله هلته له هرچانه دا خبره هېرېده چي يو ازې بوډا گان د مرگ خولې ته نږدې خلک دي.

ځکه هلته د ما شومانو ،زلمو ، دجگړو د شهيدانو او بوډا گانو ټولو ژوند ليکونه موجود وو او دهر چا د مرگ نېټې يې په مرمرينو کتيبو ليکل شوې وې زه په پوره باور ويلی شم چې له دنياوي چاروبه مې زړه مات شو نو هلته به ورغلم او يوه شېبه به مې د همدغه ناليدلي موجود په اړه سوچونه کول.

نورنو دواړه دومره سره اشنا شوي وو چي د ځينو کتيبو په ډيزاين او درنگ په انتخاب کې به يې هم زما سره مشوره کوله او په ساعتونو وخت به مې د هغه له گردونو په ډک دکان کې تېرېده.

د هغه ټول مشتريان دا سي کسان وو چي خوښي به يې نه پېژندده د ټولو به څوک مړه وو او يا به يې له وړاندې د کتيبې لپاره ليکنه ورکوله.

يوه ورځ د جمعې په ماسپښين د هغه خوا ته ورغلم زما په ورتلو پا څېده او دلومړي ځل لپاره يې په خندا غاړه راکړه لوی لوی بريتونه ،وروځې او بانه يې د مرمرو په سپين گرد لړلي وو.

مالا بله خبره نه وه کړې چي يوې لويې مرمرينې کتيبې ته يې اشاره وکړه.

ته وگوره نوی ډيزاين دی!

د دکان په کونج کې ا ېښې کتيبې ته نږدې ورغلم چې په سرکې يې د نورو دردونکو بيتونو په ځېر بيتونه راغلي وو ټوله مې په بيړه ولوسته لا خلاصه کړې مې نه وه چې د درد يوڅپه راباندې راغله دا څه کوې خپل ژوند ليک دې په ژوندون ليکلي !؟

هغه بيا وخندل.........

ملگريه !په ژوند هېڅکله هم اعتبار نشته.

هسې نه چي بيازما په ذوق برابر کتيبه را ته څوک ونه ليکي.

هغه خپل ټول ژوند ليک په نوي ډيزاين ليکلي وو خو دوفات نېټه يې په قوس کې خالي نيولې وه د کتيبې په لوستلو دومره ووېرېدم چې په بدن مې لړزه راغله.

خو هغه بيا غېږ را کړه.

ويرې او فکرته اړتيا نشته مرگ ما ته اشنا دی زه او مرگ هره ورځ دد وو ما شومانو په ځېر يو د بل سره لوبې کوو زما ټول عمر د مرگ په ياد تېر شوی زما د ژوند يوه شېبه هم ددغې ښاغلي دياده خالي نه ده نو بيا ولې ترې وډار شم که نن نه وي نو سبا به خامخا غاړه ورکوم.

هغه په ما دومره ا ثر وکړچي د مرگ ياد به هرځای د سيوري په ځېر را سره روان وو په اونۍ کې به يو يا دوه ځله د ښار لويې هديرې ته ضرورورتلم کتيبې مې لوستلې او په دعا مې لاسونه اوچتول .

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه اونۍ وروسته بیا هدیرې ته لاړم د هدیرې په لمن کې یو ه نوي قبرزما پام ځانته واړولو چې ښکلې مرمرینه کتیبه پرې ولاړه وه او په پنجره کې یې د رنګ بوتلونه او واړه برسونه دواښو په سرپراته وو.
دعادت سره سم مې دکتیبې په لوستلو پیل وکړلانیمایي مې نه وو لوستي چې د سرویښته مې نیغ راودرېدل داهماغه کتیبه وه چې یوه اونۍ وړاندې مې دهغه په دکان کې لوستې وه .لوستوته مې دوام ورکړخواوس هغه خالي ځای په یوه نیټه ډک وو اوترڅنګ یې دکتیبه لیکونکي د سرطا ن ناروغۍ یادونه هم شوې وه.
۱۳۸۸\۱\۱۳

په زندان کې زېږېدلې ماشوم

دماشومې غوټۍ ټول عمرله ۱۸ میاشتو څخه زیات نه وو دښارپه زندان کې ترټولوکوچنۍ زنداني وه بله داچې هغې اجازه لرله چې په زندان کې ازاده وګرځي اودنوروبندیانوخونوته ورشي له نامه سره یې هرزنداني اشنا وو کله چې به څوک دخپلوزندانیانوپوښتنې او احوال اخیستنې ته راغلل نو یو ځل به یې وړوکې غوټۍ هم ښکلوله او په لاس کې به یې یوڅه ورکول.
هغه په زندان کې ترټولوکشره زنداني وه.
سلما او سدوخا ن چې کله پولیسو ددوومجرمینو په نوم په دغه زندان کې واچول نو دا هغه شپې اوورځې وې چې دواړه په یوه اوبل دزړه له کومې مین وو سلما په لومړي ځل په خپلو رګونو کې دیوې ربښتنې مینې خوځښت حس کړی وو هغې له سدوخان سره واده وکړخودژوند خوږې ورځې او شپې یې په زندان کې تېرې کړې او د مینې لومړۍ میوه یې همدا غوټۍ وه.
غوټۍ دزندان په تنګه فضاکې دسلما اوسدوخا ن له غېږې روټوکېده یاکه لرېل ډول وو ایو هغه ددوه داسې انسانانو لوروګڼل شوه چې دتیارودا وږدو مزله نه یوې روښنایي ته درسېد وسره سم یې خپل لومړي قدمونونه بیاپه یوه تیاره واټ کېښنودل دغوټۍ لومړۍ ژړا هم د هغه زندان په چاپېریا ل کې اوچته شوه چې له کړېږو او سړو اوسیلو سره له پخوانه اشنا وو اوبیاداسې وخت هم راغۍ چې غوټۍ ټولوزندانیانوو پېژنده اوهرچابه نازورکولو دخپلو اولادونو تنده به یې پرې ماتوله.
هغه به ډېرځله دالاهو په ځای دزندانیانو ساړه اوسیلې او د زولنو شرنګا اورېدله حتی چې دخپل زنداني پلاراویامورغېږې ته به هم ورغۍ نو هغوی به ورته دحسرت اودرد له اوښکو او سیلو پرته بل څه نه ډالۍ کول .
ډېرځله به چې غوټۍ دزندان په دهلیزونو اوانګړکې سترې شوه نو دسلما غېږې ته به یې پناه وروړه سلما به دزړه غوټۍ دزولنو په شرنګهاراوده کړه ا وخپله به دسړو او سېلو سره پخوا زمانو ته لاړه...
په اورکې هغه څوک سوزي چې اورپرې بلېږي هوځکه خود سلما دښکلا اوجما ل له زوره هغه څوک خبروو چې په ژوند کې یو ځل دهغې دلیدوویاړورپه برخه شوی وو ددې ما حول نږدې کلي کورونه څه چې دښارپه لرې څنډوکې هم ډېروخلکو دهغې صفتونه کول.
که به د هغوی په ګاونډ کې دبل چا دښکلا ستاینه هم کېدله نو دسلما ښکلا دهغوی لپاره یولوړمعیاراونمونه وه اوویل به چې دسلما په څېرښکلې ده هغوی ملامت نه وو دسلما په څېره کې فطري ښکلا غزونې کړې وې دغرونو طبعت، رنګ اوبوی یې درلود دسلما پلاریو شتمن کوچی وو خوخدای خبرچې ولې یې دغرني ژوند نه زړه تورشو ټول مالونه اورمې یې وپلورلې اوبلا خره یې دښار په دغه برخه کې یو کوروا خیست یوکا ل وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې خپل بچیان ښوونځي ته واستول سلما هم په کوچنیوالي کې په زده کړو پیل وکړ خو خبره چې د هغې ترشل کلنۍ ورسېده نو په طبعت کې یې هغه خویونه نه وو پاتې کوم چې غرنۍ او کلیوالې پېغلې ورباندې ښکلې وي، دښار په رنګ لمبېدلې وه او حتی تردې چې په ښاري سینګار کې یې تر بل هرچا زیات افراط کاوه او د خلکو سترګې یې په زور ځانته وراړولې له دولسم نه ترفارغېدو وروسته یې پلار د یوه سوداګرزوی ته ورکړه دا پرېکړه د سلما د خوښې خلاف وه خو د پلار سترګې یې د ولورپربمانه پیسو پټې کړې وې.

له واده یې څو میاشتې نه وې تېرې شوې چې سلما د لومړي ځل لپاره خپل خطرناک پلا ن عملي کړ او د تل لپاره یې له خپل مېړه نه ځا ن خلاص کړ.

داسې وو چې یوه شپه یې مېړه په خوا اږه خوب اوده وو نو د تمانچې په مرمۍ یې د هغه د خوب موده د ابدیت لپاره وغځوله.

د خپل خاوند د ګڼو شتو سره له یوه بل نوي ملګري سره وتښتېده له دویم مېړه سره یې همداسې لوبه وکړه د پیسو په وړلو یې له دریم ملګري سره واده وکړ.

نور سلما داهېر کړي وو چې هغه څوک او د چارلور ده د هغې په سریوازې د پیسو او شهرت ګټلو خمار خور وو خو په څنګ کې یې د خپلې ژبې او ښکلا له جادو هم پوره کار اخیست خپل کور او خپلوان ترې هېر وو او د ښکلا په زور به یې په خپل نوي خاوند هره پرېکړه منله.

پوره یو کال یې له دریم مېړه سره تېر کړ هر ورځ به یې د ښار په پارکونو کې ورسره مازدیګري چکرونه وهل خو په دې یو کال کې هم د اولاد مورنه شوه یوه ورځ د خپل خاوند سره له چکره وروسته د ښار یوه هوټل ته د ډوډۍ خوړلو لپاره تللې وه چې د هوټل په د هلېزکې یې په یوه ښکلي ځوان سترګې ولګېدې په هماغه سرسري کتو کې یې خپل د کاکا زوی سدو خان وپېژندلو هغه څوک چې د ماشومتوب ډېرې سپېڅلې شېبې یې ورسره تېرې کړې وې او بیا به د ژمي په موسم کې درې میاشتې د دوي کورته د درس ویلو لپاره راته.

د سلما په زړه کې د درد یوه څپه تېره شوه سدو خان ته یې په ځېرځېر وکتل په سترګو کې یې سره وپېژندل خو سدو خان په حیرانۍ سره راپاڅېد سلما او د هغه خاوند ته یې ستړي مشي وویل او بیا په بې صبرۍ د سلما خوا ته ورلنډ شو.

ا خردومره بې حیایي او سپیتوب تا دا فکر هم ونه کړ چې اخر د چالوروې او څه دې وکړل ؟

مونږه په ښار کې پښتو او پښتونواله وبا یلله خو عزت مو په خپل لاس کې وو.

سلما و خندل..........

سدو صیب دا زړې خبرې دي ما درته وېل چې غوا ړم ژوند مي د یوه ښکلي فلم په څېروي ما هماغسې ژوند وکړ د ژوند په فلم کې زه اوس هم یوه اتله یم.....

د سدو خا ن په سر درد راغی خپله ماضي ورته د یوه خوب په څېر ښکاره شوه او اوسنۍ خبرې هم ورته د خوب نه کمې نه وې په فکرونو کې ډوب شو خو سلما بیا وروړاندې شوه خاوند ته یې په اشاره د تلو امر وکړ او سدو ته یې مخامخ وکتل.

زه بیا هم له تا سره په پخوانیو عدو ولاړه یم خو شرط به دا وي چې زما د لید و په اړه دې چا ته له خولې حرف هم ونه باسې. کنه زه بیا د اهېروم چې د دوا ړو وینه یو وخت سره شریکه وه.

سدو خان لا پسې حیران شو سلما ورته بیا هم د پخوا په څېر ښکلې ښکاره شوه لکه وخت چې د هغې د ښکلا له

بـــــــــــڼ نـــــــــــه یـــــــــــوه پاڼـــــــــــه هـــــــــــم نـــــــــــه وي رېژولـــــــــــې.

د ښار په ځینو هوټلونو او پارکونو کې یې بیا بیا سره ولیدل سدو خان که هرڅو ل وو خو سلما احساس کړه چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیوې ښکلې ښځې تر څنګ یوه ماهره قاتله هم ده خواوس یې چې په رېښتني ډول په یوه داسې چاړه بایللی چې ماشومتوب یې ورسره تېرشوی وو.

دلومړي ځل لپاره دیوې رېښتنې مینې احساس چې پخواني یادونه او اوسني خواړه دواړه پکې وو هغه دې ته مجبوره کړه چې خپل دربیم مېړه هم دنورودوو په برخلیک اخته کړي.

همداسې وشول دهغې دربیم مېړه په روغتون کې له څوخبروورو سته دژوند وروستۍ سلګۍ وهلې او ادله خپل ریښیتني مین سره له ښاره دتېښتې په حال کې وه چې پولیسو دواړه ونیول اودویمه ورځ دپولیسوله جنایي څانګې دلته دښارترټولولوی زندان ته راوړل شول.

١٣٨٨\١\١٥

جلال اباد هاشمي پلازه

له وینې ترمینې

دښارلوی روغتون اوزمونږ پوهنځی دومره سره نږدې وو چې ډېر ځله به دناروغانو ویرونه اودعا جلوناروغانو دامبولانس اوازونه رارسیدل یوه کوچنې واټ ته ورته ساحه زمونږ دپوهنځي اورغتون ترمینځ پرته وه. په اونۍ کې داسې ورځې ډېرې کمې راتلې چې د روغتون نه دې دناروغانوکوم پایواز زمونږدټولګي وردوینې دغوښتلولپاره ونه ټکوي له دغه ټک ټک سره زمونږ ټولګیوال دومره عادي شوي وو چې کله به کوم بل سړي یا دپوهنتون لوړپوړ مسئولینو اونا شنا استادانو هم وروټکولونوهرچا به فکرکاوه چې بیا کوم کس دناروغ لپاره وینه غواړي.خویوجوت توپیرداوو چې دناروغ یاپایواز رنګ به دمړي په څېرزېړاوښتی ؤاوپه دمه دمه به یې داسې خبرې کولې چې ژوړې یې وسې اوعذرته ورته وې. دغه کسانو ته به ډېرځله جدي استادانو سخت ځواب ورکاوه خوځینې استادان چې لږنرم غوندي ؤاویاهم دخپل ژوند په اوږدوکې له داډول ستونزې سره مخ شوي ؤنو اجازه به یې ورکړه چې ټولګي ته راننوځي دهغه په لاس کې به یې دروغتون رسمي پاڼه وکتله بیابه یې زمونږخواته راوکتل هلکانودغه فلانی ګروپ وینه څوک لري له دغه کاکا سره ترروغتون لاړشئ اودخدای په رضاوینه ورکړئ.کومې شوخې نجلۍ یا هلک به نرې پوښتنه وکړه.

استاده څومره وینه غواړي ؟

داستاد په ځای به همغه کس ځواب ورکړ.

ورنیو دومره وینه پکارده باوروکړی چې دروغتون دوینې په بانګ کې یوڅاڅکې وینه هم نشته کنه دلته نه راتلم .

دوینې اندازه به که له دوه سوه سي سي کمه وه نوډېرټولګیوالو به لاسونه اوچت کړل چې ډېربه یې شوخ هلکان وو. اودابه یې له ټولګیو نه دوتلوښه بهانه ګڼله ځکه چې دغیرحاضرۍ وېره به یې نه وه خوکه دوینې اندازه به یې له دې نه لوړه وه چې اکثره وخت یې پنځه سوه سي سي ښودله نوپه ټولګي کې به یوډول چوپتیا خوره شوه هرچابه ځا ن دمېزپه سرله خپلوکتابونواو کتابچو سره بوخت کړ بیا به نوپه دې وخت کې استاد په کوم چاغ هلک لاس کېښود که دوینې ګروپ به یې ورسره برابرهم نه ؤمجبورؤچې داستاد غوښتنه ومني نوویل به یې چې دوینې په بانګ کې دوینې ګروپ بدلیدلی هم شي.

دوینې غوښتونکي اکثره بوډاګا ن اوزړې ښځې وې داسې هم کېدل چې یوکس به ولاړ وو اوبل به کاغذ په لاس دټولګي په مخ کې دوینې غوښتولولپاره ودرېده کوم شوخ هلک به لازړه وکړاوپرې غږبه یې کړ........

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه کاکا ! دليلېږ دلوبيا اووريجو به څه وينه وي هسې نه خدای مکړه ناروغ دي لابد ترکړي په دې خبره به ټولو وخندل خو استاد به چې د قربانۍ، خواخوږۍ، خيراو ثواب خبره رامنځته کړه نو د ټولو خندا به غلې شوه.

يوه ورځ مې ښه په ياد دي د پنجشنبې ورځ وه دويم ساعت وو استاد ديونان دلرغونو اديانو په باب خبرې کولې او دا تن د ربا النوعانو ځيرې او کړه وړه يې يې زمونږ لپاره انځورول.

رب النوعه يو ډول غيرطبعي انسان وو چې هغوی خپل خدايان ګڼل د لمر راختو او لمر پريوتو، ورځې، شپې د باران او طوفان راوستلو قدرت يې په لاس کې وو ډېرځله به چې د دغه وګړو په وجود کې د بوډاتوب نښې څرګندې شوې نو د رب النوعه له عبادت نه به خلاص شول له خپلو دوستانو سره به يې مخه ښه وکړه داتن د پراخه ځنګلونو خواته به ولاړل هلته به يې له دنياوي چاروزړونه راټول کړل د نفس په تزکيه او رياضت به مشغول شول خو کله به چې ښېځي بډاتوب او د مرګ ترپولو ورسېدل نو بيا خپله د عبادت ورګرځېدل نورو وګړو به يې درناوی او عبادت کاوه او د رب النوعه مقام ته رسېدل. استاد دې ځای ته رسېدلي وو چې د ځنګ کړکۍ يې ټک ټک شوه له ټک ټک سره له سلګونو پېړيو وړاندې زمانې څخه بيرته حال ته راغلو.

يوه د پاخه عمر خاوند چې په ږيره کې يې تور او سپين تارونه سره برابر وو او له ځېرې نه کوم لوړ رتبه مامور ښکارېده په لاس کې سپينه پاڼه استاد ته ورکړه استاد له سترګو تېره کړه او بيا يې مونږ ته وکتل او وويل !...مثبت B شپږ سوه سي سي څوک حاضر دی ؟

که څه هم کله مې وينه نه وه ورکړې خو ګوته مې اوچته کړه وروسته له ځان سره پښېمانه شوم خو استاد ورسره واستولم.

له راغلي کس سره د وينې د بانګ په ځا ی مخامخ دعا جلو ناروغانو يوې کوټې ته لاړم د دواړو په ننوتلو يوه يو د پاخه عمره ښځه او دوه ماشوما ن چې د ناروغ کټ ته ناست وو پا څېد ل ماته يې ښه راغلاست وويل.

بيا سپين ږيري کس چې زه يې راوستلی وم زما په اوږه لاس کېښود بچېه ! ته د پو هنتو ن محصل يې زه هم د پوهنتون پخوانی استاد يم خو اوس شخصي کار او بار لرم دا مې مېرمن او دا دوه مې زامن دي چې مشر ايمل او کشر اجمل نومېږي او دا چې په کټ کې ناروغه پرته ده زما مشره لور رڼا جانه ده هسې خدای وساتلو له ترافکيې پېښې سره مخ شوي ؤ وينه يې ډيره ضايع کړې ښی مټ او پښه يې ډېر ژوبل دي اميد دی چې ستا وينه به صحت ورکړي.

نجلۍ د پلار په خبرو سترګې وغړولې لومړی يې هغه بيا يې ماته وکتل سره د دې چې په سترګو کې يې د درد څپې خورې وې خولاله وړاندې يو ډول عجيبه مننه او ځلا پکې نغښتې وه ما دغه ځلا حس کړه زړه مې ټکان وخوړ پلار يې خبرو ته دوام ورکړ.

بچېه ! په روغتون کې مې وينه پيدا نه کړه بانګ هم له وينې خالي شوی دی ځکه مې تا ته زحمت درکړ د وينې بانګ ته لاړو ډاکتر شپږ سوه سي سي وينه راڅخه واخيسته نږدې نيم ساعت بهرانتظار وم وروسته همغه کس بيا راغی زه درڼا په فکر کې وم په زړه کې مې يو ډول نوي درد غزونې کولې چې هغه کس مې په اوږه لاس کېښود .

بچېه ډيره مننه!

د لور حالت مې ښه دی خو درڼا موريو ځل بيا ستا دليد لو هيله کوي زه هم بې له څه خبرې ورسره روان شوم درڼا په کوټه کې ټول راته پا څېدل رڼا هم د بستر له بالښت يو څه سر راپورته کړ په ټيټ اواز يې مننه وکړه او بيا يې په سترګو لاس کېښود ه موريې ترخپل څنګ راته کېنا ستلو اشاره وکړه په څوکۍ کښېناستم او بيا په خبرو شوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچېه ! ته محصل یې ستا له دغه قربانۍ مننه رښا لورمې سږکال له دولسم ټولګي فارغېږي بختوره ده چې ستاغوندې یوه همزولي یې وینه ورکړه مورېه دې ښارکې مسافر یوکنه کومې خواته به مومنډې وهلې ستا دغه قرباني به تل زمورېه یاد وي په دې خبروکې ووچې یوې نرسې درښا مورا وپلاربهروغوښتل په کوټه کې زه ،رښا او د هغه دوه ورونه پاتې شوو.

درښا سترګې نیم کښې پاتې وې په ټوله کوټه کې وژونکې چوپتیا خوره وه شیبه پس یې ترژبې لاندې وویل مننه......اونوم...دې ؟

پوه شوم چې دنوم پوښتنه مې کوي ځواب مې ورکړ

احسان.

بیایې وویل

ښکلی نوم دی.

یو شېبه بیا چوپتیا شوه زړه مې راغوښه کړترې ومې پوښتل.

زخمونه دې درد کوي ؟

ځواب یې راکړ.

زخمونه به مې ښه شي خوفکرکوم چې یودرد به دتل لپاره زما په وجود ې پاتې شي.

کوم درد ؟

دوره خواته یې وکتل اوبیایې په ډېرزحمت سترګې ماته راوا ړولې.

دومره بې غوره ېږه مه هغه درد چې تا راکړاوستا له وینې سره یوځاي زما په وجود کې خورشو.

په ټول وجود کې مې یوډول تودوخه خوره شوه په لومړي ځل مې رښا ته دزړه په سترګووکتل اوددغې درد په مانا پوه شوم.

هغې بیاخبروته دوام ورکړ.

احسانه ! ته اوس هغه یوه شېبه وړاندې نااشنا زلمی نه یې داسې ښکارې چې دډېرې مودې نه دې پېژنم خویوه هیله درڅخه کوم.

ورته مې وویل

کومه هیله ؟

احسانه ماخوبه کله نه هېروې ؟

له ځان سره حیران وم دومره زراوداسې خبرې دیوخوب غوندې ښکاره شوې په همدې ذهني ګډوډۍ کې ډوب وم چې بیایې خپله خبره تکرارکړه.

څنګه غلی شوې ؟

ځواب مې ورکړ.

نه ستا هېرول........ اوس زما له واکه وتلي دي

رښاوخندل مخ یې په مړوند پټ کړلنډه شېبه بیا چوپتیا خوره وه خوډېرزربې روغ لاس ترځنګ ایښې لاسي بکس ته وراوږد کړ په یوه پا نه یې دوه نمبرونه ولیکل بیایې پاڼه ماته ونیوه.

دازماتیلفون.......

خبره یې نوه بشپړه کړې چې موراوپلاریې رانوتل موریې درښا په تندي لاس کېښود اوپلاریې زمامخې ته په کوچني میزدمیووکڅوړه کېښوده دمیووکڅوړه مې دهغه دټینګارسره سره بېرته ورکړه اوورته مې وویل چې دې ته زمانه رښازیاته اړتیالري تاسې چې څودلته وی زه به موهره ورځ پوښتنه کوم او د رښا احوال به اخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ټولو سره مې مخه ښه وکړه کله چې له کوټې وتلم رڼا مې بیا له سترګو تېره کړه تندی یې غوړېدلی وو او په سترګو کې یې ګنې هیلې په موسکا وې.
له روغتونه د پوهنځي په لور روان شوم ایله وپوهېدم چې خوا ږه دردونه هم شته او له وینې مینه څنګه راټوکېږي
.

۱۳۸۷/۹/۱۹
چک وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اوښکو لمدې تابلوګانې

دلومړی ځل نه وو چې دنقاشۍ په نندارتون کې دهغه تابلوګانو ترټولو غوره اولومړۍ جایزه ګټله
. ددغه ښارپه ډېرو نندراتونونوکې دساحل تابلوګانو د لیدونکو پام ځانته رااړولی وو
تېرکال دښارپه نندارتون کې دهغه یوه تابلوچې دیوه قبرترڅنګ په کې یوه ښکلې ددعاپه حالت کې انځورشوې
وه اوله سترګو یې ترړپاندوبیرغونولاندې اوښکې روانې وې یوه شتمن شاعر دنندارتون دترټولو قیمتې
تابلوپه نوم له هغه نه واخیسته
دساحل دشهرت یوسبب داووچې په خپلو تابلوګانوکې یې تراژیدیکې موضوعاګانې وړاندې کولې اوبیه یې هم
. دومره لوړه نه وه
دنندارتون دخلاصېدونه وروسته هم دساحل ددغه نوې تابلو صفتونه دخلکوپه خوله وو په تابلوکې یوماشوم
دپسه له شانه رالوېدلی پړی یې هم دماشو م په غاړه کې دی پسه له وېرې په چمن کې منډې وهي اوماشوم چې
ژبه یې له خولې راوتلې په ځان پسې راکاږي
داسې معلومېږي چې ماشوم په پسه سورشوی اوله ډېرې مینې یې دپسه پړی په خپله غاړه کې اچولی پسه په
چمن کې دکوم پسه له ناڅاپي الوت نه وېرېدلی اوله خېزسره یې ماشوم هم له شانه رالوېدلی اوس چې پسه
هرڅومره منډې وهي له شانه یوڅه ورپسې تړل شوي دي اونه ترې خلاصېږي په دې تابلوڅوک دومره زرنه
پوهېږي خوله ژورفکرنه وروسته دیوه کوچني ماشوم اویوه ضدي پسه دمینې دکیسې له انجام نه خبرېږي
ساحل خپله هم په دغه تابلوکې کارېدلي هنرته حیران وو اوپه نندارتون کې یې دخلکو دبې ساري مینې
. اوتشویق له کبله ورته هغه تولې شپې دخیال په څپرښکارېدې
په خپل مېزیې اېښې تابلوګانې سمې کړې اوله ځان سره یې غلې غلې کومه سندره زمزمه کوله شاته یې ډډه
ووهله اوترژبې لاندې یې په خنداوویل
(چاویل چې کوږ بارترمنزله نه رسېږي))
ام......زه وایم زمااصلي تابلوګانې که هلته یوسم کتل څه چې دخلکوزړونه به له خندا ورته وچوي اوپه
. څپېړوڅپېړوبه زمانه هم کومه بې رنګه اوبې خونده تابلوجوړه کړي
داټول دهغه لېونۍ زوردی چې تابلوګانې یې دشهرت اسمان ته وخېژولم دښارپه شتمنوخلکوکې راځم دهغې په
څېرنجونې راته اوس هرځای سلام کوي خودلاخبره هم نه ده حتی په دې به هم وي خبره چې دضدي پسه
تابلوساحل دخلکوپه وړاندې چېرته ورسولو اودمینه والو دچکچکو شوریې اوس هم له غوږونونه دی وتلی په
همدې فکرونوکې ووچې دکوټې ورټک ټک شو یوه ښکلې نجلۍ راننوته ټوله په سروجاموکې نغښتې وه خوپه
تندي کې پرېشاني اوخفګان دواړه له ورایه برېښېدل دساحل په لیدویې پښه دوره په دړه ولګېده وروسلام یې
وکړ اودسلام دمېزمخې ته ودرېده مخ یې لوڅ کړاوساحل ته یې وکتل
......مبارک بیاهم
ساحل خپل تندی تریوکړاومېزپه سرله رنګ لړلوکاغذونوسره بوخت شو
.بیایې ترژبه لاندې ځواب ورکړ
دڅه مبارکي نړدې ووچې خلک مې په تابلوپورې وخاندي ،داځل خونه تابلووه اونه مابلو چې ته بیامبارکي هم
راکوي هسې بې ځایه دې دومره زحمت پرې اېستلی وو اوبیادلته راتګ دې هم ددې لپاره دی چې ماوشرموې
دنجلۍ په سترګوکې اوښکې راماتې شوې دوره په لوردوه درې قدمه لاړه اوبیایې ساحل ته راوکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دروغجنه ماهمداشېبه په تلوېزيون کې وکتل چې په ننداراتون کې زمادضدي پسه تابلوته لومړۍ مقام ورکړل شو تابياهم زماسره جفاوکړه

تېرکال دې هم مزارته ولاړه تجلۍ تابلوپه خپل نوم وپلورله داځل دې بياهم ددغه تابلوسره هغه چاره وکړه. ځوک به خبرهم نه وي چې دکال دغه غوره تابلو دچاپه ګوتوجوړه شوې ده

زه دشهرت وږې نه يم يوازې ستامينه غواړم تاهغه ځل اوددې تابلودلومړي نمبرګټلوپه اړه دزيري راکولوپه ځای دروغ وويل هغه هم په دې سبب چې زه به له تانه دتابلوګانو دپيسو نه څه وغواړم دنجلۍ اوازنورله قهراوغوصې نه ژړااوکريږوته ورته کېده دوره په لورلاړه زه نورستانه يم ته يونقاش نه يې يودروغجن يې دوره نه بهرپه انګړکې يواوازجګ شو ساحل وخندل خوبيايې زرځان جدي کړ په منډه له ځوکۍ پاځېد انګړته ورغی نجلۍ په انګړکې پړمخې په خوروورو تابلوګانوپرته او ځوتابلوګانې يې په اوښکې لمدې کړې وې

۱۳۸۸-۲-۴

ننګرهارپوهنتون

ورانګه اونکريزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاوخانه کې هره خوا دلمدو نکريزو بوی ولګېد له تبۍ ګرد چاپېره ناستو ښځو ټولو يو بل ته دخوښۍ سترګې واړولې مرجانې ابۍ څيراغ ته نيژدې په يوه لويه کاسه کې نېکريزې لمدولې له ځان سره غلې غلې .بوړېنېده لکه دنورو خبرو ته يې چې هېڅ غوږ نه وی نيولی

دمجلس دښځو سپږمې چې دنکريزو له بوی سره بلدې شوې نو ببرته يې له مرجانې ابۍ نه سترګې واړولې او په خبرو شولې کله کله به په تاو خانه کې دخندا ګانو داسې آوازونه جګ شول چې بل غږ به هېڅ نه اورېدل کېده .هرچا دسبانی اختر په اړه تودې خبرې کولې

وړانګې ته چې نور دهغوی خندا ګانو خوند ورنکړ نو شاوهوا يې مړې سترګې واړولې له ځايه پاڅېده دتاوخانې په کونج کې يې سره بالښت ته ډډې و وهله خپل تور پړونی يې له ښی پلوه ور ټول کړ خپل پرې شوی لاس ته يې په ځير ځير وکتل او ببرته يې په پړونی کې پټ کړ په سترګو کې يې رڼه ځاځکی دڅراغ رڼا ته وځلېدل دنېکريزو بوی چې نور هم تېز شو غلې له ځايه پاڅېده له تاوخانې و وته او په انګړ کې يې په مخ يخه هوا ولګېده

دسپوږمۍ رڼا ته هرڅه روښانه ورته ښکارېدل دڅاه په خوا يې نرم نرم قدمونه اېښودل هره شېبه يې غوږونو ته دخوښۍ دډزو غږونه رسېدل لږ چې نوره هم وړاندې لاړه په انګړ کې دڅاه تر څنګ دکلا دېوال ته دېوال په تياره سيوری کې کېناسته له سترګو يې بې اختياره يخې يخې اوښکې روانې وې خپل پرې شوی لاس ته به يې چې پام شو زړه به يې دکانۍ په څېر کلک حس کړ دتاوخانې له کړکۍ دخندا ګانو آوازونه دنکريېو له ښکلی بوی سره يو ځای را تلل زړه يې غوښتل چې په زوره زوره وژاړی خو بيا به يې اوښکې وچې کړې سر به يې په زنګون کړ نه پوهېده چې څه وکړی دډزو غږونه به چې دهغې په غوږو ولګېدل نو دخپل چپ لاس دشهادت ګوته .به يې په غوږ ومنډله

څو شېبې نوې تېرې شوې چې دکټې ور خلاص شو مرجانه ابۍ له کوټې را و وته دڅيراغ رڼا ته عجيبه ښکارېده دواړه لستونی يې بډ وهلی وو ګوتې يې په نکريزو لړلې وې زړوکی يې دسپين سر په څنډه بند وو دانګړ خوا ته .په بيړه راغله دلوړې برنډې په سرودرېده

! وړانګې وه وړانګې

څه شوې؟ چېرته يې؟

وړانګې دخپلې مور مرجانې ابۍ غږ ښه واورېده خو ځان يې کوڼ واچاوه ساه يې هم نرمه نرمه وښکله په هوا کې له ډزو څخه وروسته مرمۍ دسکروټو په څېر يو په بل پسې تېرېدې وړانګې به دسترګو له کونجو ور وکتل بيا .به سلګو واخيسته

مرجانې ابۍ بيا نارې کړې

!وه وړانګې

څه بلا وخوړې......... څه شوې ولې غږ نه کوې؟

وړانګه له خپل قصده پښېمانه شوه له ځايه پاڅېده داسې لکه چا چې په زور لټولې وی

څه وايې دغه يم دڅا په غاړه

را شه لېونۍ لاس دسور کړه

نه ادې نه يې سور کوم

وی لورې بلا د واخلم اختر دی بيا لوی اختر ثواب لری نکريزې خو له جنته راغلې دی

...ادې ورکې کړه نه يې سور

مرجانه ابۍ يې په خبره کې ور ولوېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې خبرې مه کوه لاونګ ماما د داسې کشمیرۍ نکریزې را لېږلې دی چې تر اوسه به چا لاس نه وی پرې سره کړی.
نه ادې زما نه خوښېږی لاس مې همداسې سپین ښه دی.
مرجانه ابۍ له برنډې را کوزه شوه د وړانګې په خوا ورغله وړانګه یې په تندی ښکل کړه او تر لاس یې ونیوه چې ته نه ځې زه د بیایم
مرجانه ابۍ او وړانګه دواړه تاو خانې ته ننوتل په سپږمو یې بیا دلمدو نکریزو تود بوی ولګېد هرچا په خپلو لاسونو یخې یخې نکریزې اېښودلې خو دوړانګې له سترګو مړې مړې اوښکې یو په بل پسې روانې وې په ستونی کې یې ترخې ترخې سلګۍ ښکته پورته کېدې.
مرجانې ابۍ د وړانګې لاس د نکریزو کاسې ته ورکش کړ خو وړانګې په ټول زور وخپل لاس دخوشی کولو ناکامه هڅه کوله نه یې سور کوم نه یې سور کوم بلا په دې نکریزو...
مرجانه ابۍ په قهر شوله
وه تندر د و وهه په سر کې دې سپین ولګېدل خو دماشوم توب له خویو نو وانه وښتې درته ومې ویل چې ثواب لری ثواب په زور یې در باندې سورکوم وړانګې خپلې اوښکې دګونډې په سر وچې کړې لاس یې دنکریزو دکاسې په سر دمرجانې ابۍ غېږې ته ور اوږد کړ چې لدې سره یې هماغه شېبې په خیال کې ور وګرزېدې.
*****
الوتکې یو ساعت مخکې له کلی تللې وې دکور دری واړه منګی یې له اوبو تش وو په کور کې یې څاڅکی اوبه هم نه وې دکلی په بر سر کې تر اوسه له کنډوالو ګردونه پورته کېدل لالا او مشر ورور یې ګل جان دواړه سهار وختی دنورو کلیوالو سره له کلی نه غروته ختلی وو مور یې)مرجانې ابۍ (د اوبو تر ټولو لوی منګی چې په دې بادې له ځانه ګران ؤ ورکړ ترڅو په منډه له ګودره اوبه راوړي په بیړه له دروازې ووته دکلي په کوڅو کې هېڅوک نه معلومېدل دلارې دڅنګونو ونې دبمونو په پارچو داسې ماتې ماتې وې لکه چاچې په ببخ اره کړې وې څه چې نوره لاړه خپلې همځولې پېغلې صفیه او شریفه چې درازونو ملګرې یې وې ولیدلې دری واړه سره ملګرې شوې سترې مشې یې هسې په پټه خوله وکړل په خولو یې له وېرې مهرونه لګېدلی وو هغه کیسې یې نه کولې لکه پخوا به یې چې په خندا خندا دګودر په لارو کولې دری واړه ګام په ګام دګودر غاړې ته نیږدې کېدې ګودر ته چې ورسېدې نو دګودر اوبه دپخوا په پرتله څه خړې وې هغوی لا منګی نه وو ډک کړی چې د الوتکو غړونه پورته شول دکلی دمخامخ کنډو څخه دوې تورې الوتکې غبرګې را واوښتې شور ماشور شو شریفه او صفیه لکه ترهېدلې هوسۍ د یوې ونې تر څنګ پټې شوې دې چې دهغوی خواته ور منډې کولې قدم یې په ښویه تیږه وښویده شور ماشور دهرڅه فضا بدله کړه دګودر په اوبو کې ور لاهو شوه دګودر په کوز سرکې دشنو څانګو له پاسه تور څه شی راکوزېدل یو درز شو دوړې شوې تیاره شوه دګودر له پاسه دشنو څانګو باران شو نوره په ځان نه وه پوهېدلې یو وخت یې چې سترګې وغړولې دخېمې په چت یې سترګې ولګېدې چې دې غره په لمن کې لکه وه په کټ کې پرته وه ټول بدن یې درد کولو دکلی ښځې ترې تاو وې ښی لاس یې چې پورته کړ ډېر سپک ؤ، دپخوا په څېر یې په سپین مړوند کې بنګړو شرنګ ونه کړ مړوند یې ټول په سپینو جنډو کې پېچل شوی ؤ، یو یو څاڅکی وینه ترې څڅېده ښی سپین لاس یې لکه چې دګودر کبانو ته پاتې ؤ په خېمه کې دټولو ښځو له سترګو اوښکې روانې وې.
یوه میاشت وروسته چوړه وه خو یو څه یې دتل لپاره بایللی وو هغه یې خپل ښی مړوند ؤ، دپېغلتوب او ځوانۍ نیمه خوا ژوند ور په یاد شو دپردي دیار دمهاجرت جونګړې اونورې مجبورۍ ټول ببل ببل ورپه یاد شول دځوانۍ شوخه دوره، نهیلۍ، یوازېتوب بېرته خپل رنګ کلی ته په کړو وړو لارو راستنېدل، بیا هغه ورځې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ګړۍ به يې دکور دروازې ته کتل او دخپلو ريبارانو دلارو څارل چې ريبار به کله لار هم د دوی کورته نه ورغلطوله دکلی زلميانو هم نورې سترګې نه پسې وړلې پسې کتل به يې هم نه.

کوم ريبارته به چې چا دا ورياده کړه نو ريبار به پزه غونجه کړه مايوبه)معيوبه (ده نجونې خو څه کمې ندی دخپلې شوخې خو معيوبې ځوانۍ دغوټۍ مړاوی کېدل او بيا په سر کې يې دسپينو تارونو زرغونېدل، چې تر نن پورې نهيلې په خپل کور کې ناسته وه.

دا ټول يې په خيال کې دفلم په څېر وګرځېدل ټال يې وخوړ ټنډه يې دمرجانې ابۍ په وچ ولی ولګېده پورته يې ترپ کړل.

مرجانې ابۍ تر څنګ ورته را وکتل څه کړې لورې ويده شوې دادی لاس دې سور شو جنډه ترې تاوومه چې کالی دې سره نکړي لړ شېبه وروسته يې دمور له مخه لاس را کش کړ په سلګو سلګو له ځا يه پاڅېده.

۱۳۸۳-۰۷-۰۹

دهديرې شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب راته څراغ مې ګل کړ خپلې د خوب خونې ته روان شوم سترګې مې له ډېرې بې خوبۍ را باندې درنې وې په دهلېز کې څو ځله له دېواله سره ټکر شوم خو لاس به مې تکيه کړ او بېرته به را سم شوم تپه تياره وه په لاس تپولو سره مې د خونې ور پيدا کړ تر لاستى مې څو ځله را کش کړ خو را خلاص نشو څو شېبې په تپه تياره کې دوره تر شا ودرېدم ورسته را په ياد شول چې تېره ورځ سهار مې موټر د سورلۍ لپاره ښارته روان کړ نو دخونې ور مې هم را سره کلپ کړی ؤ په جيب مې لاس و وهلو د کليانو اوږد زنځير مې را وښکلو سترګې مې وار په وار له خوبه ډکېدلې يوه غټه کيلى مې په کلپ کې ور دننه کړه خو ور خلاص نشو بيا مې څو نورې کليانې په کلپ کې وازمايلې خو پرې خلاص نشو په دهلېز کې ښکته روان شوم او د کليانو اوږد زنځير مې په ګوتو کې اړولو را اړولو د کور ټول غړی مې ويده وو په کړکيو پردې کش وې په اوږده دهليز کې بې د هغوی له خراری بل څه نه اورېدل کېدل د خوب بله درنه څپه را باندې راغله او سر مې له دېوال سره ولګېده بېرته د خپلې خونې په خوا راغلم يوه بله کيلى مې په کلپ وازمايله داځل يې له واره خرپ شو او کلپ خلاص شو لاحول.....مې و ويل او خونې ته ور دننه شوم نه پوهېږم چې نن شپه ولې برق نه ؤ را غلى چې هره خوا تپه تياره وه کنه هسې خو ځوان وم سترګې مې روغې رمتې وې يوځې د خوب ښاپريان پرې ناست وو.

تاسې به وايی چې ولې دومره خوب درته؟ پوښتنه مو په ځای ده خوب په دې راتله چې دا دوې شپې مې ډېرې په بې خوبۍ تېرې کړې وې په خپل موټر کې مې يوې لرې سيمې ته څو تجاران وړی وو شپه او ورځ مې مزلونه کړی وو اوبل دا چې نن مې هم تر نيمې شپې د موټر په کرايه کې راکړل شوی خواره واره نوټونه شمېرل.

د خوب په کټ باندې اوږد وغزېدم څو ځله مې اوږده سا واخيسته پلار مې په وروکتوب کې څو کليمې را ښودلې وې هغه مې له ځان سره په بيړه و ويلې په ستر کو کې مې همغه اوږدې لارې او سورلۍ تاوېدلې سرمې هم راباندې چورلېده څو ځله پړمو ښکو واخيستم او بېرته به را ويښ شوم څو شېبې پس د همدې پړمو ښکو په څپو کې لاهو شوی وم چې ورو شانې ټک ټک مې تر غوږ شو خو داځل تر لمړی وار يو څه اوچت ؤ له ځايه ور پاڅېدم په تياره کې ور و وتلم د کور بېرونى انګړ ته چې ورسېدم ټک ټک مې بيا تر غوږ شو نه پوهېدم چې دا غږ د څه شی دی خو دو مره پوه شوم چې غږ د کلا دلويې دروازې شاته دی ها خوا مې يو څه رڼا تر سترګو شوه مخکې له دې چې غږ پرې وکړم لمړی مې د دروازې له چولو د هغوی خوا ته ور وکتل هلته دوه تنه ولاړ مالومېدل ديوه په لاس کې زوړ تيلې څيراغ ؤ او بل يې تر څنګ غلى ولاړ ؤ يو د بل سره ورو ورو غږېدل څو شېبې غلى ودرېدم بيا مې پرې غږ کړ.

څوک يې؟

له څه چوپ تيا وروسته غلى او غمجن غږ پورته شو

وروره مسافر يو

بيا مې ترې وپوښتل

چې مسافر ياست دلته څه کوئ؟

هغه نفر چې تيلی څيراغ يې په لاس کې ؤ لږڅه دروازې ته را وړاندې شو په ژړغونی غوندې آواز يې و ويل:

استاده مړی راته شوی يوازې ستا مرسته غواړو.

د هغوی خبرې رېښتيا هم راته خواشينې ښکاره شوې او داسې نه مالومېدې چې ګنی په کوم نيت د دلته را غلی وی له دروازې نه ورو وتلم له هغوی سره مې ستړی مشی وکړل خبرې يې رېښتيا هم د بل ډول خلکو نه وې چې سړی د وېره ترې ولری.

بيا مې ترې وپوښتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه ورونو څه کیسه ده ؟
!دوی په نمجنو سترګو یو بل ته وکتل او وروسته هغه چې ځیراغ یې په لاس کې ؤ داسې په خبرو لګیا شو وروره ته مو هم له خوبه و ویستلې دبنار په هغه وړاندې روغتون کې مو یو خپلوان مړشو ته خو پوهیږې چې هدیره هم له مونږ نه لرې ده غواړو همدا اوس یې خاورو ته وسپارو ځکه ډاکټر ویل چې جسد یې ډیر ژر بل شوی دی باید همدا نن شپه یې خاورو ته وسپارئ بل موټر مو پیدا نکړ له تا څخه مرسته غواړو که چیرې مو هدیرې ته دقبر کیندلو او ضروری شیانو دوړلو لپاره ورسوې.
هغه بل ملګری یې هم په خبره کې ور ولوید هو مو ترمه)محترمه (استاذه دموټر د چې هرڅومره کرایه کیږی دهغه دوچند واخله خو ته دخدای درضا په خاطر دا کار وکړه.
ما چې دهغوی داخبرې وا وریدې نو ماته هم دیو کال وړاندې ښینه سترګو ته ودریده خپل دتره زوی نجیب را په یاد شو چې په همداسې یوه شپه په یو روغتون کې مړ شوی ؤ او دموټر دپیدا کولو لپاره مې ډیرې دروازې په همداسې شپه ټکولې وې .
په هغوی مې زړه وسولو نو ځکه مې ورته هو کړه بیرته دخوب خونې ته راغلم کالی مې واغوستل په دهلیز کې چې را تیریدم چو په چوپتیا وه دخپل تګ څخه مې هیڅوک خبر نه کړل دګراج څخه مې خپل موټر را و ایستلو او په ګل ځیراغونو مې له دروازې بیرون ودراوه دوی همغلته منتظر ولاړ وو یوه راباندې غږ کړ
استاذه خدای دخیر درکړی ریښتیا چې همدردی لرې بیا یې جیب ته لاس کړ دکلدارو دوه زرګون نوټونه یې راکړل او زر مې دبغل په جیب کې کیښودل په زړه کې ډیر خوشاله وم ځکه زما دوه زره کلدارې نه بلکې پنځه سوه کلدارې کرایه کیده دکلا دروازه مې وتړله هغوی په موټر کې ناست وو موټر ته مې حرکت ورکړ او روان شوو
دوی یوازې په موټر کې دمړه شوی کس خبرې کولې ډیر غمجن مالو میدل یو څه فاصله مې چې و وهله دسړک په غاړه یو بل سړی هم را ښکاره شو زه یې هغه ته ودرولم هغه هم یو پوخ سړی ؤ او شنه غوندې زیږه یې دموټر ځیراغونو ته مالومه شوه دا هم د دوی ملګری ؤدسړک څنګ ته یې خو غټې غټې پرښې، دوه بیرغونه، دوه کولنګ او چړی ایښې وو دغو دری واړو دا شیان موټر ته را جګ کړل او حرکت ته مو بیا دوام ورکړ.
دوی ډیر ستړی مالو بریښیدل په توره شپه کې مخ په وړاندې روان وو نیژدې چې نیم ساعت وروسته د یوې لویې هدیرې لمنو ته ورسیدو په هدیره کې نور هم وړاندې لاړو دهدیرې یوې څنډې ته مې موټر دهغوی په غوښتنه ودراوه دا وخت سپوږمۍ هم د مخامخ غره په سر را ښکاره شوه وړانګې یې په ټوله هدیره ولګیدې او یو څه رڼا شوه دوی دیوه زاړه قبر تر څنګ دقبر په کیندلو شروع وکړه او دسپوږمۍ وړانګې ورو ورو خړو ګردونو پوښلې یو دهغوی څخه دشیانو په کوزولو پیل وکړ او دموټر څخه یې ټول شیان کوز کړل.
زه هم غلی دموټر په سیټ کې ناست وم سر مې په اشترنګ تکیه کړی ؤ دموټر له شیشو څخه دسپوږمۍ وړانګې را لویدلې وې اوس سپوږمۍ دغره له سر څخه ډیره لوړه ښکاریدله دهدیرې چوپتیا دهغوی دکولنګ او چړیو کرنګ او کړونګ ماته کړې وه یوه نرم باد کله ناکله دقبرونو بیرغونه هم رپول هغوی پټه خوله دقبر په کیندلو لګیاوو خو شیبې پس دقبر په غاړه ډیرې خاورې انبار شوې وې خو دانې لوی لوی هډوکی هم پکې دسپوږمۍ رڼا ته مالومیدل داسې ښکاریده چې هغوی په کوم زاړه قبر برابر شوی وو دا هرڅه مې لیدل خو بیا هم نه ویریدم او په دې انتظار وم چې بیرته ځان کورته ورسوم دخپل موټر په اشترنګ مې سر تکیه کړی ؤ اوږدې پړمونبکۍ وړی وم څو شیبې وروسته چې را په خود شوم نو هغوی دری واړو قبر کیندلی ؤ او دموټر تر څنګ یې یو دبل سره خبرې کولې یوه زما خواته اشاره وکړه او څه یې و ویل زه سم دلاسه له موټر نه ور ښکته شوم دهغوی خواته ورغلم خو پوهیږې چې په دې وخت کې څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دری واړو پر ما را ټوپ کړ زما لاس او پښې یې را ته په یوه کلکه رسۍ وتړل ما هر څو زور وکړ خو په لاسو کې مې هېڅ زور نهٔ هر څو مې چې چیغې کړې له خولې مې غږ نه ختلو په ټولو یې دکیندل شوی قبر په خوا ورواخیستلم او په ډېر قوت یې په لحد کې تخته کړم دهغوی څېرې اوس دخوارانو په شکل نه وې توري بلاوې راته ښکارېدې هر یوه پرښې را وړلې او زما په سر یې اېښودلې یوازې زما دسر پرښه پاتې وه چې بیا مې یوه چیغه وکړه خو له خولې نه مې هېڅ آواز اوچت نه شو دهغوی څخه یو قبر ته را کوز شو او هغه دوه زره کلداري یې چې دکور په دروازه کې را کړې وې هغه یې زما له جیبه وښکلې او په کړسنده خندا یې وویل.
بد بخته زمونږه پیسې دومره مفتې در ته ښکارېدې، هغه دوه نور هم ور سره په خندا شول او یوه بله پرښه یې په لحد کې زما په مخ را کېښوده دا ځل یې ټول په لحد کې پټ کړلم دسپوږمۍ رڼا مې له اوښلنو سترګو سره وروستۍ مخه ښه وکړه په یو تنګ څلور کونجه ځای چې ټول تپ اوتور ؤ بندی شوم دوی په وار وار په ما باندې خاورې را اچولې او تیاره هم ورسره ورو ورو ډېرېده تر دې چې دچریو کړنګا نوره ورکه شوه څو ځله لټ په لټ وا وښتم په زوره زوره مې چیغې و وهلې خو هېڅ فایده یې را ته ونکړه سترګې مې له خاورو ډکې شوې څو ځله مې ښه زور وکړ خو ایله یوه پښه مې له رسۍ څخه را خلاصه کړه چې خلاصولو یې لا د هدیرې شپه راته سخته کړه دلحد هغه پرښه چې د پښولو پاسه مې واقع وه را ماته شوه خاورې په را تویدو شوې تردې چې نورې مې پښې هم نه شوای خوځولای له څه ځنډ وروسته مې بیا سر را پورته کړ خو ټک یې شو تندی مې په پرښه ولګېد ، په مخ باندې مې وینې راغلې او په خوله کې مې تودې تودې حس کړې خپله دخوب خونه را په یاد شوه ګورم چې سهار مې پلار را غږ کړي خو زما غږ نه ورځي بیا ور را خلاص کړي ګوري چې په ځای کې نه وم مور او مشر ورور مې هم راشي ټول ځایونه را پسې وګوري خو زه او موټر دواړه په کور کې نه وو وروسته دوی ټول را پسې لا لهانده ګرځي او هره خوا مې پوښتنې کوی.
له دغه لنډ فکر څخه مې بیا یوه چیغه وکړه خو هېڅ غږ مې له خولې نه اوچت نه شو په سلګو مې پیل وکړ او خپله ملامتي مې بېرته په خپل ځان ور واچوله همدا سې په سلګو کې پروت وم چې دلحد پرښه مې په تندي را ولوېده او لویه چیغه مې وکړه په خپله چیغه له خوبه را ویښ شوم په کټ مې دلمر وړانګې را لوېدلې وې مور مې دکټ تر څنګ ولاړه وه او خپل دروند لاس یې زما په تندي اېښی ؤ.
دقولک کلی ۵-۲-۱۳۸۲

د وروستي فصل یو څو پانې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند د هیلو او دردونو ، ماتو او نېکمرغیو هغه ناموزون تکرار دی چې کله انسان د هستیو تر اسمانه ورسوي او کله بیا همدا مغروره انسان د خپل غرور له نیلي رانسکته کړي.

ژوند د هدف او مبارزې نوم دی ،ژوند هغه ازمون ته ورته دی چې هره شېبه یې په تلاش او هڅه کې تېرېږي د هدف او زیار په دې ډګر کې بیا هغه څوک بریالي کېږي چې د دې ټولو ناخوالو او بدمرغیو په وړاندې په ټینګه مبارزه وکړي. دژوندانه همدا ناموزونې شېبې ډېرځله د بشر بر خلیک ټاکي او د تاریخ پاڼې وګرځي دا ډول رنګینو او دردونکو شېبو یو ماهره عکاس او نځورګر ښاغلي ګل رحمن رحماني هم دی چې په خپل هنري ځواک یې دژوندانه ډېرې شېبې انځور کړې دي

ښاغلي رحماني په خپلو لنډو کیسو کې دافغاني ټولنې له ډېرو ناخوالو او ناویل شوو خبرو پرده پوره کړې او ډېرو هغو بې وسو انسانانو دزړه اوازونه او هیلې یې په کې رانغښتې چې د پوره کېدو په ارمان مړژواندې پرتې دي.

ستاسې په لاس کې دلنډو کیسو همدا ټولګه دهمدا ډول ترخو حالاتو انځور دی ټولې نوې او خوندورې کیسې دي چې لیکوال د ۱۳۸۰ لمریز کال څخه را وروسته لیکلې په هره کیسه کې لیکوال هڅه کړې چې د خپلې کیسې لپاره نوې سوژې او موضوعات راونغاړي په نوي بڼه یې بیان کړي او له تکراري او سولېدلو موضوعاتو ځان وساتي ډېرځله د ټولنې ترخه واقعتونه د ټولنیزو دودونو او زورواکو له وېرې پټ پاتې کېږي خو ښاغلي رحماني د خپلو کیسو د موضوعاتو په ټاکنه کې له زورتیا کار اخیستی دی ادبیان ژپه یې ور کړې. دلنډو کیسو ترڅنګ د شعر د رنګینې نړۍ سره هم اشنایي لري نو ځکه خوبې ماهرانه انځورګري ورکړې ده او درازاو نیاز ډېرخواږه انځورونه یې پنځولي دهغه په ډېرو کیسو کې هنري رنګ په واقعت ډېرزورور دی او یو پټ درد او خوږ لني په کې نغښتې چې دکیسو دا ځانګړنه یې ماته دتکړه شاعر پیرمحمد کاروان لنډې کیسې رایادوي په کتاب کې ځینې داسې کیسې هم شته چې لیکوال په کې خپل هنري ځواک په پوره زور کارولی چې کیسو یې رومانتیک او فلسفي رنګ غوره کړی.

په کتاب کې ټولې اولس خوږې کیسې راټولې شو ې چې هره یوه یې په لوستلو ارزي. دولسمشراند یښنې کیسه داوسني حالت انځوروړاندې کوي اوزمو ږ دمشرانو هغه بې باوري چې ددوی سره دخپل ځان او اولس په اړه موجوده ده او ددواړه ترمینځ یې د ېوال درولی وړاندې شوی ، مزدوري دیوه محصل کیسه ده چې څنګه په خپلو درسونو کې په مخ تللی او هره جمعه دواټ پرغاړه دربېري او مزدوري کوي غوګو یوه بله کیسه ده چې په یوه دفتر کې پېښه شوې دکیسې کرکټر دنورو دخندا او مسخرو سبب کېږي بیا په لاره کې له موټره ښکته کېږي او غوږ ترې غوڅېږي.سپین دېوالونه دیوه کلي نه دکلیوالو دکو چېدو داستان دی چې بهرنیان یې دخپلې فوځي اډې دپراخولو لپاره له کلي وباسي ،

دځنګل ماران دیوه شپانه خوندوره کلیواله کېسه ده چې ښه شپېلې غږوي او بیا څنګه دمارانو خوراک کېږي په کېسه کې هغه مشهور متل په اثبات رسېږي چې وایي)) دمارګیر مرګ له ماره وي ((

وه دتورو غرو شپونکیه دا دیوه خوار او بې و زله شپونکي کېسه ده چې په یوه کلي کې دکلیوالو دمهربانۍ لاندې رالوېږي خو اخېر دبهرنیانو په بمبارۍ کې دخپلې رمې سره یوځای و ژل کېږي په کیسه کې دکلیوالي ژوند خواږه انځورونه راغلي دي او داو سنو څومخو سیاستوالو بې رحمانه کړنو ته هم پکې نغوته شوې کتیبه لیکونکی دسو ژې په لحاظ ورستي فصل ته ورته یوه کېسه ده یو کتیبه لیکونکی هره شېبه دخپل مرګ فکر کوي هغه هره ورځ ډېرلیکونه او شناختې لیکي او دځان لپاره یې له وړاندې یوه کتیبه لیکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني هم دافغاني ټولنې ديوه محروميت تت او ماهرانه انځور دی په دې کې يوکس په کلونو کلونو له کوره ورک او بندي وي کله چې دولسمشر د فرمان په اساس ازادېږي کورته ځي خو څوک يې نه پېژني ښېرته نهيلی روانېږي او پرمخې رالوېږي په افغاني ټولنه کې اوس هم داسي کسان شته چې له کوره ورک دي شپه اوورځ يې دراتلو انتظار کېږي

وه شينواري ماما ! په بهرني هېواد کې ددوه افغان محصلينو دمسافرۍ داستان دی چې په څه ډول له يو او بل نه دتل لپاره بېلېږي او خفه کېږي.

شهزاده هم ښکلي او په زړه پورې کېسه ده دادانسانانو ترمنځ دباور دنه شتون او دبې ځايه شکونو په باب ليکل شوې کېسه په پيل کې فوکلوري رنګ لري خو پايله يې دتوقع په خلاف وي

وروستی فصل ددې ټولګې مرکزي کيسه ده ديوه ورځپاڼه ليکونکي دنارامه ژوند ماهرانه انځورګري ده هغه يوه کېسه ليکلې چې خپله دی يې په ورستۍ برخه کې ورستي فصل ته ورته کېږي.

بې وطنه په پاکستان کې دمهاجرت په مهال ديو افغان هلک اوپاکستانۍ نجلۍ دمينې تت انځور دی چې دکرکې نه په مينه بدلېږي خودمينې لومړۍ ورځ يې دبېلتون لومړۍ ورځ شي.

دزخم ننبه ديوې ښکلې خاطرې په بنسټ ولاړه کيسه ده چې په ښوونځي کې پېښېږي په کيسه کې جنګ رامينځ ته کېږي دوه ملګري زده کوونکي په ټولګي سره خفه کېږي لسګوه کلونه وروسته يوبل په يوه محفل کې ويني اودتندې دزخم په ننبه يوبل پېژني چې پای يې ډېرخوندوردی.

په زندان کې ژېړېدلی ماشوم زموږ دهېواددزندانونو انځوردی اوپه زندان کې دماشومانوژوند ځرګندي چې دښوونې اوروزنې څخه بې برخې پاتې کېږي.

له وينې ترمينې داپه پوهنتون کې ديوه محصل کيسه ده چې يوې ټپې نجلۍ ته روغتون کې وينه ورکوي اوبيا په کيسه کې راځي چې له وينې څنګه مينه پيداکېږي.

زه نه غواړم نورپه هره کيسه خبرې وکړم ددې کيسولوستل اوربدونکوته پرېږدم چې قضاوت وکړي خدای دې وکړي چې دپښتوژبې زولۍ نوردشعرونوپه څېرله خوندورونثرونوهم ډکه شي په پای کې ښاغلي رحماني ته ددې نوې ټولګې مبارکي وايم اوپه دې ډګرکې يې دلابرياوپرمختګ هيله کوم.

قلم يې روان اوتاند اوسه.

مجيب رحمن احساس

ننګرهارپوهنتون

ليليه دويم بلاک ، څلورمه خونه

۱۳۸۸-۱۲-٦

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library